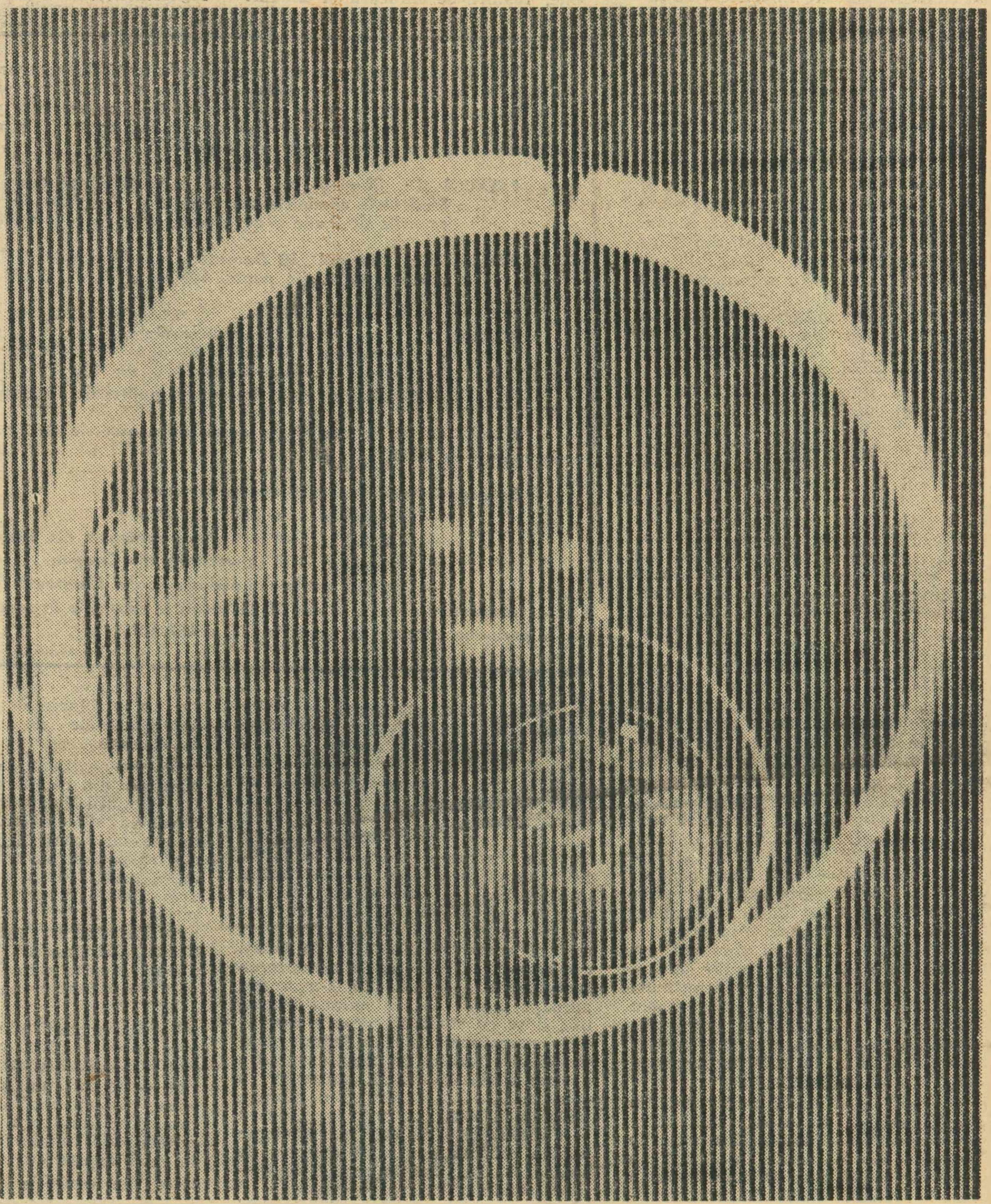
Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 13 V. 1967

19

(228)

Nevoia de cercuri a poeților e mai mult o metaforă ; nevoia de cercuri a oamenilor de știință e o realitate cotidiană. Fotografia de mai sus reprezintă coperta unei rubrici noi de debuturi științifice, intitulată semnificativ : „Fișe pentru mai tîrziu".

Uf! Iar sesiune, iar examene...

CONCURSUL „PENTRU CEL MAI BUN CĂMIN STUDENȚESC"

Recent s-a încheiat faza pe țară a concursului pentru desemnarea căminelor fruntașe. Vizitînd căminele considerate cele mai bune din toate centrele universitare am constatat că în general acestea sînt bine gospodărite, că studenții dispun de condiții de locuit bune și foarte bune, că este păstrat cu grijă avutul obștesc. La căminele în care comitetele de cămin ale studenților au muncit cu dragoste, cu interes, au colaborat rodnic cu administrația și cu directorii educativi, am remarcat existența unei opinii de masă în rîndul locatarilor studenți în favoarea păstrării curățeniei în interiorul și exteriorul căminului, a creării unui climat plăcut, estetic, în camere și pe coridoare, în holuri și în sălile de lectură.

Pot fi remarcate în acest sens căminele de fete ale Institutului agronomic din Iași, ale Universității din Cluj, Universității din Iași, I.M.F. Tîrgu Mureș și Institutului agronomic din București, căminul de băieți nr. 8 al Institutului politehnic timișorean, singurul cămin de băieți premiat, căminul de fete al Universității din Craiova și altele. În căminele susmenționate se remarcă încă de la intrare ordinea și curățenia, interesul pentru estetica interioară. Au fost înlăturate prin forța opiniei colective cazurile de abateri de la disciplina de cămin, colectivul de studenți a acționat în așa fel încît nu a mai fost nevoie de sancțiuni ; în aceste cămine au loc cu regularitate acțiuni cultural-educative și sportive. Aceste aspecte nu sînt întîmplătoare, ele sînt un rezultat direct al interesului cu care comisiile sociale ale asociațiilor studenților au participat la rezolvarea problemelor complexe și dificile ridicate de munca în cămine ; un rol decisiv în obținerea rezultatelor bune și foarte bune ale căminelor citate l-au avut comitetele de cămin care și-au îndeplinit în aceste cazuri cu conștiinciozitate sarcinile încredințate de studenți.

Din păcate nu peste tot cei însărcinați cu gospodărirea căminelor studențești își fac conștiincios datoria, nu peste tot se manifestă grija pentru crearea celor mai bune condiții de locuit pentru studenți. În multe centre universitare (Bacău, Petroșani, Oradea, Galați, București) munca educativă dusă cu studenții căminiști lasă foarte mult de dorit, multe dintre cămine sînt murdare, prost întreținute, regulamentul de cămin și ordinele ministrului învățămîntului sînt încălcate fără ca administrația sau comitetele de cămin să ia măsurile necesare pentru înlăturarea abaterilor.

Căminul Institutului pedagogic din Bacău prezintă un interior urît, inestetic, camerele sînt murdare, paturile nefăcute sau acoperite de formă cu cuverturi rupte, care de mult trebuiau date la reformă. O dovadă pentru calitatea slabă a muncii comisiei sociale și a comitetului de cămin pentru dezinteresul cu care conducerea institutului tratează problemele căminului. O situație asemănătoare poate fi întîlnită la Oradea, unde căminul Institutului pedagogie e foarte prost întreținut. În camere domină neglijența, murdăria, iar în cele locuite de sportivi nici măcar aerul nu e curat. La fel în căminele de băieți ale Institutului de mine din Petroșani, unde în camerele locuite de sportivi domnește o murdărie greu de descris prin cuvinte, zac azvîrlite peste tot haine, resturi de mîncare și mucuri

Intre 10 aprilie și 8 mai a.c. o comisie formată din reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului, Comitetului Executiv al U.A.S.R. și revistei „Viața studențească" a întreprins un raid prin centrele universitare pentru a desemna căminele fruntașe în cadrul concursului pe țară. În urma acestui control comisia a stabilit următoarele premii :

PREMIUL I : Căminul nr. 2 al Institutului agronomic din Iași. Studentele căministe vor beneficia de 150 de locuri într-o excursie de 2 zile și de obiecte în valoare de 6 000 lei.

PREMIUL II : Căminul „30 Decembrie" al Universității din Cluj — o excursie de 2 zile pentru 100 de studente și obiecte valorînd 4 000 lei.

PREMIUL III a fost obținut de următoarele cămine :
— Căminul nr. 4 al Institutului agronomic din București.
— Căminul nr. 14 al Universității din Cluj.
— Căminul nr. 8 al Institutului politehnic Timișoara.

Premiul constă în cîte 50 de locuri într-o excursie de 2 zile și obiecte în valoare de 2 000 lei.

Se acordă mențiuni următoarelor cămine :
— Căminul nr. 1 al I.M.F. Tg. Mureș.
— Căminul nr. 5 al Institutului politehnic din Brașov.
— Căminul nr. 4 al Universității din Craiova.
— Căminul Institutului pedagogic din Constanța.

Mențiunile constau în cîte 30 de locuri în excursiile în circuit organizate în perioada vacanței de vară de C.E. al U.A.S.R.

de țigări. Oare antrenorii echipelor studențești din Petroșani și Oradea au călcat vreodată în aceste camere ? Am întîlnit în mai multe camere studenți care-și ornaseră pereții cu tot felul de fotografii și desene, multe pornografice, prinse în cuie sau lipite, din care motiv tencuiala era spartă. Tot la Petroșani studenții folosesc fierul de călcat în cameră, deteriorînd mesele, fără ca administrația să le impute paguba adusă bunului obștesc. Foarte murdare au fost găsite la un control sumar și căminele de băieți din Galați, cu toate că la conducerea Institutului politehnic ni s-a vorbit aproape o oră despre munca educativă dusă cu studenții, despre strădaniile nemaipomenite ale administrației și directorului de complex pentru păstrarea disciplinei și curățeniei în cămine. Concluzia : deși s-a muncit, s-a muncit fără prea mult folos, nu au fost găsite metodele cele mai eficiente pentru crearea spiritului colectiv de ordine și disciplină în rîndul studenților căminiști, remarcă valabilă și pentru căminele de fete din același centru.

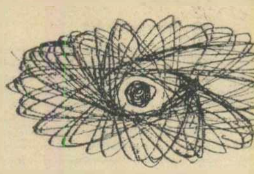
O surpriză neplăcută au avut membrii comisiei în aproape toate căminele aparținînd studenților mediciniști.

La căminele I.M.F. din Timișoara, București și Iași am întîlnit, e drept, interioare plăcute, uneori chiar luxoase prin grija studenților. Sub păturile bine întinse se ascundeau însă grămezi de haine murdare, în dulapuri de asemenea hainele erau îngrămădite în neorînduială. Pe pereți, prinse cu pioneze sau lipite — tot felul de fotografii și ilustrații. Se gătește în camere, contravenindu-se regulamentului de cămin. Administrația nu ia, bineînțeles, nici o măsură, iar comitetele de cămin sînt ca și inexistente.

Foarte neglijent sînt întreținute și căminele din complexul Grozăvești al Universității bucureștene. Chiar în căminele studentelor, de obicei mai curate, nu există nici un fel de preocupare pentru păstrarea avutului obștesc, pereții și ușile sînt degradate prin aceeași decorare sui-generis, paturile sînt făcute neglijent. Situația apare ca normală dacă tovarășul Zamfirescu, administratorul complexului, afirmă în fața comisiei că acest concurs între cămine e „o joacă, o bagatelă" (! ?).

La ora actuală în căminele studențești există condiții optime pentru locuit și pentru învățătură. Dacă ele nu sînt peste tot puse pe deplin în valoare, răspunderea o poartă în primul rînd directorii educativi și comitetele de cămin, factori însărcinați în mod expres cu înlăturarea carențelor din educația căminiștilor, cu crearea unei opinii de masă favorabile ambianței estetice și de disciplină care trebuie să caracterizeze căminele noastre studențești.

G. SUCIU
P. OVIDIU

POVESTEA UNEI MAȘINI DE TĂIAT PÎINE

Sîntem la cantina cea nouă a Institutului politehnic din Timișoara. Se pregătește masa de prînz. Alături de modernul utilaj care strălucește în bucătărie, într-o încăpere specială o femeie înarmată cu un cuțit se luptă cu cîteva sute de pîini pe care le împarte în felii. Salariata primește 675 lei lunar și îndeplinește această muncă, tăiatul pîinii, prin rotație, cu alte angajate ale cantinei. Pînă acum nimic deosebit. Dacă într-un colț al camerei în care se taie pîinea n-ar sta, tocită de nefolosință, o mașină modernă, special destinată tăierii pîinii. De la administratoarea cantinei aflăm că această mașină, importată din R.F. a Germaniei, a costat 14.000 de lei, și că vagabondează de cîțiva ani prin cantinele studențești din Timișoara.

De ce ? Pentru că mașina e destinată tăierii pîinii cubice (care se fabrică în R.F. a Germaniei), or pîinea produsă la noi în țară e de felul ei rotundă... Dar cine suportă pagubele ?

CE-I CU STAȚIA, CE-I CU ADMINISTRAȚIA ?

La 10 noiembrie 1965 în centrul universitar Craiova a fost adusă o stație de amplificare. E drept, era ea puțin defectă, dar s-a găsit un inimos și a reparat-o... În decembrie, tot 1965, — fiindcă nu avea cum să intre în funcțiune fără microfon, difuzoare și cîțiva metri de cablu — registratura serviciului de dotare și aprovizionare a primit un referat care solicita procurarea materialelor. Dintr-o mică eroare (amintitul serviciu a crezut că nu trebuia pus „pe roate" el, ci stația de radioamplificare)... nici în noiembrie 1966 anexele din dotația stației nu erau cumpărate ! Evident, s-a mai întocmit încă un referat, și încă un referat...

În 15 martie 1967, lovitură de teatru : a fost angajat, pentru manipularea stației, un specialist. Dar asta nu înseamnă că angajatul s-a și prezentat la post. A trecut pe acolo o dată sau de două ori și s-a făcut... de negăsit.

Noi credem că „stagiatura" a durat cam mult ; ce părere au craiovenii avizați ?

UITE LIBRĂRIA, NU E LIBRĂRIA...

Scriptele spun că în holul Universității „Al. I. Cuza" din Iași, I.R.C.L. a „deschis" o librărie PERMANENTĂ ; în realitate însă ea stă cu obloanele trase PERMANENT... De un întreg semestru, ba este închisă pentru inventar (cam zece zile pe lună), ba e vînzătoarea bolnavă, ba angajații avizează cu un afiș „lipsesc din localitate". Și cînd te gîndești că amenajarea acestei librării s-a făcut pentru a înlesni studenților procurarea promptă și fără pierdere de vreme a ultimelor noutăți apărute de sub tipar...

DANS CU „CÎNTEC"

La clubul Institutului pedagogic din Capitală nu se mai țin simpozioane, nu se mai dansează. De la începutul anului universitar. Serile de muzică, de poezie, reuniunile sînt găzduite astăzi de o sălița neîncăpătoare, unde studenții stau mai abitir decît sardelele „Dunărea" și transpiră amarnic. Pricina ? Localul clubului din incinta căminului „Drumul Taberei" a fost luat de sub tutela Institutului pedagogic, de care aparține, și „dat în folosință" Institutului politehnic.

În ce scop ? Pentru ca Politehnica să aibă unde să depoziteze mobilierul necesar complexului în curs de construcție, cînd acesta va fi gata... Transformarea clubului în magazie a fost cerută și aprobată de către Ministerul Învățămîntului, așa că recursurile repetate ale asociației...

ANTIREPORTAJ

de Constantin DUICĂ

Desen de Radu VINCENZ

UN REPORTER ÎN CĂUTAREA UNUI PERSONAJ

Așadar: în anul V, un tip formidabil, șef de promoție (dacă se poate), cu viață particulară bogată. Un om serios! Mi-e dor de un om simplu în alcătuirea lui interioară și de aceea solid, mi-e dor de un om pentru care cinci ani de facultate înseamnă trepte către desăvîrșire, trecerea de la o condiție medie la una superioară, dar mai ales înțelegerea unei datorii față de cei din jur. Aș vrea să discut cu acest om despre această datorie, dar nu de vreuna impusă ori cerută în echivalență, ci despre această datorie care crește în tine, înflorind în sufletul și în conștiința ta: adică despre tristețea de a fi tînăr și de a nu da nimic, despre tristețea de a nu fi...

ȘI SE ARATĂ DRUMUL...

Galați. Singurul om pe care-l cunosc: Corneliu Stîrcescu, șeful subredacției noastre. Știu că e ardelean. Îi zic: Servus! Ochii dau să se bucure, dar se opresc la timp, a întrebare. Se întreabă undeva înlăuntru... „De ce-o mai fi venit și ăsta? Ha?"

— Caut un tip formidabil. Ce zici? Ai?

— Mde... Ar fi... Adică cum formidabil? Eu nu cred în oameni formidabili!...

— Just, nici eu... Dar reportajul?

— A, reportajul... Ar fi... Să zicem Valeriu Georgescu, de la T.C.M. A avut bursă republicană... Acum are motocicletă. A lucrat, înainte, un an... Băiat bun. A fost fotoreporterul subredacției... A jucat și teatru... Note: 2 de 8, 3 de 9. Restul: 10.

— Are viață particulară?

— Are.

— Mai știu o fată. La Piscicultură... Dar...

Înțeleg. Stîrcescu înțelege că am înțeles. Dă din umeri că „dacă nu-ți plac n-ai decît să cauți tu alții".

— Ai zis ceva?

— Nu.

— Mi s-a părut...

ȘI REPORTERULUI ÎI VINE, AȘA, O IDEE...

— Ascultă, tu ai scris la noi în revistă despre zeci de studenți buni.

— Dar ai zis că vrei unul formidabil.

— Și crezi că nu e nici unul formidabil?

— O fi, numai că eu nu-l cunosc.

— Eu o să găsesc unul.

— Aș fi curios.

Ne despărțim. El intră la sediul U.T.C., eu cobor. Și ajung la cămin, Căminul B.

Îi caut pe cei de la subredacție: le spun că vreau să scriu despre Stîrcescu, dar el să nu știe. Îmi mărturisesc că și ei voiau să scrie, tot clandestin.

— ...Că altfel noi îi citim tot ce scriem...

Să-l reconstitui: 27 de ani, durduliu (mi-am adus aminte: pe la el pe la Simeria se zice „dodoloț"). A venit la facultate cu „stagiu" făcut: și de producție, și de armată. E însurat. Soția lui e la Simeria.

— În privința soției e foarte discret...

— Cum e ca șef de subredacție?...

Adică: exigent cu ce scrie el, exigent cu ce scriu ceilalți, are idei (i se zice „mașină de idei"!), folosește des cuvîntul „teleghidare" (acum mai rar!), are curaj (dacă e nevoie discută „tare" chiar cu președintele asociației, tovarășul Coman, care ține foarte mult la el).

— Atunci, cu suplimentul „Vieții studențești" am avut un succes... Era mai mare coada la gazetă decît la cantină. Că la cantină, în hol, am afișat suplimentul...

— Stîrcescu ne-a lămurit atunci că trebuie să ne străduim să scoatem periodic acest supliment. Apoi i-a venit ideea emisiunii „Galațiul studențesc".

— Cînd îl lăudăm, nu-i place: „Păi emisiuni sînt și în alte centre".

— Emisiunile noastre sînt foarte interesante. Am reușit să cuprindem în 30—45 de minute tot ce s-a petrecut în săptămîna aceea în centrul nostru universitar.

Lui Stîrcescu îi place să răscolească, să afle de ce cutare student nu-și vede de treabă. De iertat, chestii de astea, nu iartă. Dar și de lăudat, cînd laudă știe s-o facă, simplu, cald, că ți-l apropie pe omul acela de-l vezi lîngă el.

— Am făcut un schimb de emisiuni cu Clujul. Am primit scrisori de la Cluj care ne lăudau. Și emisiunea lor a fost foarte bună.

Sună telefonul. Mi se spune:

— Vă caută Stîrcescu.

— Alo!...

— Știi ce? Lasă-i pe băieți în pace!...

ÎNTRE NOI...

A primit de două ori Diploma de onoare a C.C. al U.T.C.: pentru activitate în organizația U.T.C., ca secretar al comitetului pe facultate — prima, și pentru activitatea dusă ca șef al subredacției „Vieții studențești", a doua. Păi de ăștia-mi ești, Stîrcescule?

— Tovarășul Stîrcescu e la sesiune. Citește Kirali. (Aha! Știu că intenționează să scrie un articol despre acesta. Pentru noi).

Ne revedem.

— Știi, ai scris despre atîția. Acum termini. Cred că n-are rost să te superi. În fond întrunești toate condițiile...

— Adică sînt un om formidabil?

— Să zicem că nu ești... Așa că spune-mi tot ce trebuie să știu despre tine.

Rîde. Ne aprindem țigări.

— Am o pasiune: teatrul. Am jucat în „Secunda 58", în „Rinocerii", în alte piese. Cred că am oleacă de talent.

— Ești sufletul formației?

— Păi așa nu se poate colabora.

Acum rîd eu. Ne aprindem alte țigări.

— Aud că vrei să te întorci la Simeria?

— Adevărat. De-acolo am plecat, acolo mă-ntorc. Am lucrat la I.C.I.L. Am fost „icilist", vorba lui Nicuță Tănase... Az'vară m-am angajat în vacanță tot la ei. Mulți m-au întrebat cînd mă întorc. Vezi? Ei nici nu se gîndesc c-aș putea să nu mă întorc. Înainte, cînd lucram ca tehnician, mi se părea acolo totul firesc. Acum am văzut cu alți ochi și mi-am dat seama că lucrurile nu merg așa de bine. Nu prea-s cadre de specialitate. I-am comunicat și directorului observațiile mele. Și-apoi, mie nu-mi plac orașele mari, zgomotoase. Dorința mea e să lucrez într-o întreprindere mică, cum e a noastră, unde eu o să am responsabilități mari. Cînd toate oalele ți se sparg în cap, ai satisfacția că înfăptuirile te bucură.

— Acum între noi fie vorba: nu-ți pare rău că pleci din Galați?

— Ba-mi pare... Îmi pare rău pentru că n-am stat degeaba, am făcut olecuță de treabă. Acolo trebuie s-o iau de la început. Dar poate că ăsta e lucrul cel mai frumos în viața omului: să poată, și să o ia mereu de la început. Și iată-ne, cu vîrsta, devenind înțelepți...

— Apropo! Cu notele cum ai stat?

— Nu prea grozav... Cam 9... Sînt alții...

— Știu, știu...

La despărțire, puțin emoționat, Stîrcescu îmi spune:

— Vezi să nu exagerezi ceva...

I-am promis.

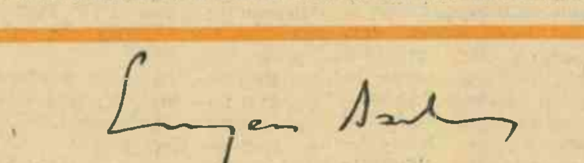
Am exagerat puțin numai rolul pe care l-am jucat eu: acela de autor. Căci de fapt totul fusese orînduit, de mai multă vreme, ca într-un reportaj.

---

micro interviul săptămînii

cu EUGEN BARBU

— Într-o evocare a momentului Unirii, apărută în „Luceafărul", dv. pledați pentru literatura de inspirație patriotică. Ce părere aveți despre eforturile care se fac și care sînt datoriile încă neîmplinite ale scriitorilor noștri, inclusiv ale celor tineri? Care este „cheia" reușitei în acest sens?

— Literatura de inspirație patriotică nu este un gen de dată recentă și nu poate fi revendicat de nimeni. Cronicarii noștri sînt pionierii lui și dacă am pomeni numele lui Eminescu, Coșbuc, Delavrancea, Goga, Vasile Conta și ale altora n-am spune decît lucruri spuse. Din păcate, ultimii 20 de ani nu au produs o literatură semnalabilă în domeniul acesta atît de interesant. Există chiar unii care declară fățiș că nu-i de bun gust să scrii despre faptele cele mai interesante ale trecutului. Ei opun evocării istorice un subprodus numit al exaltărilor onirice, foarte la modă aiurea cînd în literaturile respective nu mai există substanță. Să fie sănătoși aceia! — zicem noi. Dar asta nu înseamnă că am vrea să substituim unei literaturi valoroase indiferent de gen, orice produs mediocru, alimentat numai cu idei superioare. Iubim literatura de inspirație patriotică de bună calitate, nu contrafacerile à la minut. Cheia reușitei este o adîncă convingere în utilitatea acestei literaturi destinate generațiilor mai noi, care trebuie deprinse cu ideea unui profund respect pentru istoria și spiritul veșnic al Patriei.

— Ce părere aveți despre pregătirea culturală a studenților poeți?

— N-aș vrea să par pesimist, dar dintre poeții studenți pe care-i cunosc, și, așa cum bănuiți, cunosc destui, puțini cred că întrunesc cerințele a ceea ce s-ar putea numi un student-poet cult. Din discuțiile numeroase și întîmplătoare pe care le-am avut cu unii dintre ei, am putut să-mi dau seama că din bagajul celor mai mulți lipsesc spații elementare. Nu știu ce profesori îi vor fi promovat pînă pe băncile Facultății de filologie, nu știu de ce unii dintre acești profesori cred că a fi poet este egal cu a fi scutit să știi cît mai multe lucruri. Mi se spune că agresivitatea unora dintre candidații la titlurile universitare întrece orice închipuire și că unele examene sînt obținute numai de hatîrul poeziei. Este un exemplu trist, care ar trebui curmat neîntîrziat. Poate o să mă credeți lipsit de modestie dacă am să vă spun că am părăsit ostentativ la vremea mea Facultatea de filologie numai pentru că profesorul G. Călinescu fusese înlocuit din rațiuni bizare cu un nimeni.

— Ce înseamnă a fi un tînăr îndrăzneț?

— Chestiunea mi se pare destul de actuală. Iată, un tînăr student îndrăzneț mi se pare a fi și un anume Adrian Păunescu care a invadat presa literară cu poezii uneori bune (pe care noi, la vremea noastră, le-am apreciat) și cu pamflete ordinare de tip vechi (publicate cu largul ajutor al unei crase nepăsări a redacției revistei *Urzica*). Dar este acest tînăr cu adevărat îndrăzneț? A scuipa pe toate valorile culturale numai pentru că ți se permite să vorbești în adunări publice, a face dintr-un scriitor ca Marin Preda obiectul unei ieftine furii, a huli pe un poet și pe urmă a merge și a-l linguși, sînt toate acestea aparențele unui tînăr îndrăzneț? Să fim serioși!

— Este preocuparea pentru sport un însemn al omului modern? Cum poate fi ea cultivată?

— Este. Degeaba vor specialiștii să îndepărteze de la problemele sportului pe scriitori. Ei nu vor reuși aceasta niciodată. Și aici, ca în orice domeniu, impostura, reaua credință, afaceriștii, vor să înăbușe valoarea și adevărul trebuie spus mereu cu gura mare. Ceea ce unii dintre noi o facem de ani de zile.

G. R.

SESIUNEA — UN FILM ÎN AVANPREMIERĂ

E luna mai.
Sesiunea bate la uşă.
Şi-a făcut simţită apropierea încă de mult,
în toate centrele universitare,
adunînd studenţii în sălile de lectură
arhipline,
în cele mai retrase colţuri ale parcurilor,
în sălile de proiecte,
pretutindeni unde se poate învăţa.
Tot mai puţini sînt cei văzuţi
bătînd bulevardele, tot mai puţini
cei obişnuiţi să ocolească bibliotecile
ori să-şi petreacă
ziua fără rost.
Sesiunea,
temuta (dar şi netemuta !) sesiune
dinaintea celei mai frumoase vacanţe
a anului : SOSEŞTE !
În preajma ei,
trei redactori ai revistei noastre
au făcut un raid... cinematografic,
spre a vă oferi cîteva
din secvenţele filmului (atît de palpitant !)
al avanpremierei.
Seria a doua o vom prezenta
după... primul gong.

Congresul de la Buturugă...

Cişmigiu. Buturuga. Cald. Bere, ţigări, bere, alune, bere, coniac, bere şi iar bere. La masa de lîngă intrarea în „ţarc" cinci băieţi încearcă să numere două fete care se tot plimbă pe alee. Greu. Aproape imposibil. Dar e explicabil : cald, bere, ţigări, coniac şi balansul inexplicabil al pămîntului, cu tot ce e pe el, de la prundişul alb dimprejurul Buturugii şi pînă la cele două fete, care ba sînt patru, ba sînt nouă...

Trag cu urechea. Băieţii sînt studenţi. Vorbesc, printre cele referitoare la fete, despre chimizarea ţiţeiului, despre instalaţii, despre sesiune. Un adevărat... congres. Semn că, într-adevăr, sesiunea se apropie. Unul îşi manifestă teama, dar încrederea celorlalţi biruie şi, evident, se transformă în alt rînd de bere, de astă dată cu rom.

— Bă — zice unul — examenele-s examene ! Norocul e totul... Cunosc „n" cazuri de reuşiţi fără prea multe probleme, aşa că... fiţi iubiţi !

Şi iarăşi bere. Şi e cald. Şi e tîrziu. Şi sesiunea-i la doi paşi. Şi „n" ăsta, dom'le, tare pirpiriu mai e !...

Totul pentru relaxare !

Ionică Biriş, din anul II al Facultăţii de medicină generală a Institutului medico-farmaceutic din Bucureşti, e un băiat foarte cumsecade, blond, înalt, slăbuţ. De cîtva timp îl văd însă şi mai slab, dar şi foarte rar. Zilele astea l-am întîlnit pe Splaiul Independenţei, nu departe de căminul unde locuieşte. Era duminică, timp frumos, condiţii meteorologice exact (în sfîrşit !) aşa cum am citit în ziare la „timpul probabil".

— Noroc, Ionică ! — i-am zis. Hai la Herăstrău, la Băneasa, în Cişmigiu, oriunde, numai să fim în mijlocul naturii !...

— Iartă-mă, dar nu pot. Învăţ. Am ieşit acum doar la masă şi, cinci minute, vreu să iau o gură de aer.

— Bine, frate, dar înveţi fără întrerupere de două zile...

— Exact.

— Şi nu simţi şi tu, aşa, nevoia să te relaxezi ?

— Ba da. Şi mă relaxez. Uite. astăzi, de pildă, învăţ la Anatomie. Cînd obosesc schimb manualul şi notiţele cu cele de la Parazitologie, care, să ştii, e o materie mult mai uşoară. Acum, iartă-mă, am plecat.

Şi, într-adevăr, a plecat. A plecat să se relaxeze. Dar eram sigur că-l voi revedea. Peste două, trei sau chiar patru săptămîni (!), cu toate că stăm la doi paşi unul de altul.

...Cu cîntec

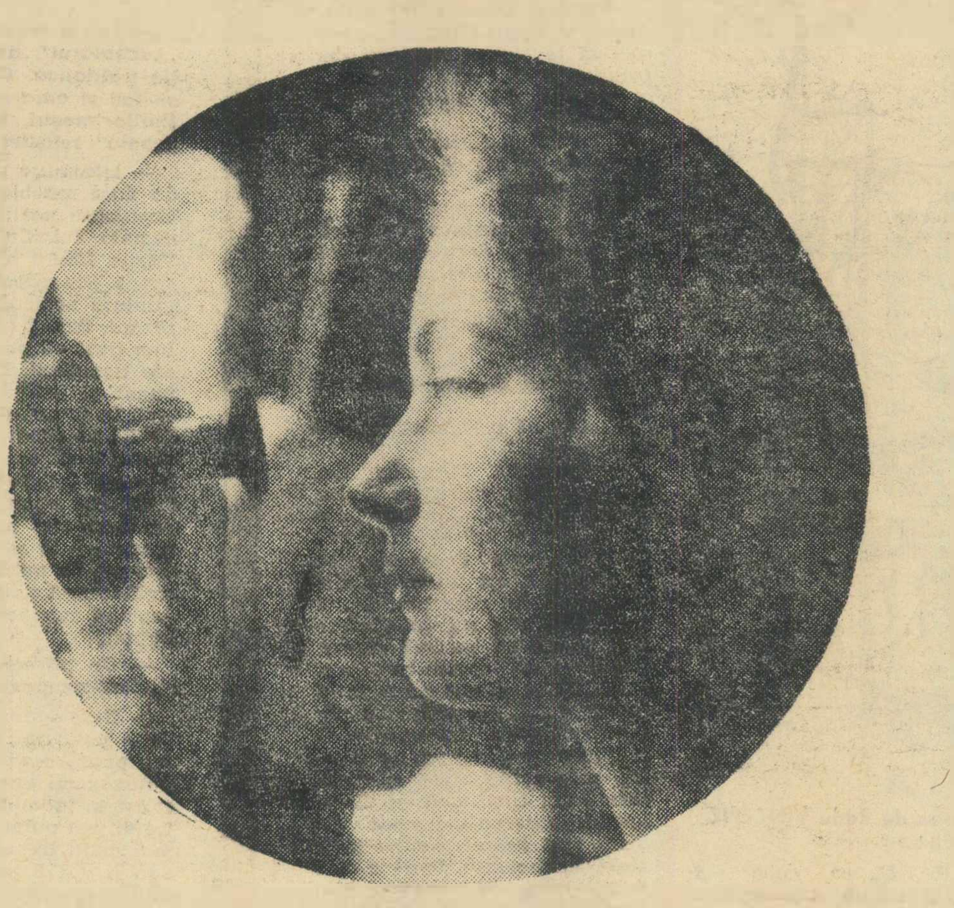
— Orice lucru se face cu cîntec, îmi spunea Petre Andronache din anul IV, Facultatea de horticultură din Craiova.

Rep : — Un cîntec preferat ?

P.A : — Mai degrabă un instrument : contrabasul.

Rep : — Cam greu !

P.A. : — A, instrumentul ? Îl duc în spate ca orice con-

trabasist care se respectă.

Rep : — Şi examenele ?

P.A. — N-am simţit decît povara contrabasului !...

Altul în loc !

Lucian Strîmbeanu din anul I, Facultatea de horticultură, ar fi un băiat bun, mărturisea deunăzi tovarăşul decan Stratula, dacă : 1) n-ar avea o restanţă ; 2) şi-ar motiva absenţele ; 3) ar învăţa serios.

Cam mulţi aceşti trei de „dacă" pentru un fotbalist foarte bun, gîndeam eu, cînd aproape telepatic decanul mi-a spus :

— Am fost după el la Coţofeni, l-am luat cu maşina şi l-am adus să-şi motiveze absenţele.

Deci unul dintre cei trei de „dacă" s-a rezolvat. Pentru ceilalţi doi de „dacă" nu se mai găseşte nici o maşină ? ! Să stăm strîmb şi să judecăm drept !

Beţie simbolică

Să citeşti şi să conspectezi 830 de pagini la Agrochimie în afara cursului e o treabă ! Şi cine ştie cîte pagini au mai fost consumate astfel, şi conspectate de Cezar Drăgănescu din anul III de la Horticultură pe lîngă lucrarea în curs de pregătire la cercul ştiinţific „Caracteristicile de bază ale vinurilor albe, roşii şi aromate din centrul viticol Tg. Jiu".

Cursurile la toate materiile de examen sînt parcurse, bibliografia în bună parte, şi acum, ascuns în solitudinea unei săli de lectură a Universităţii din Craiova (am constatat că în cele trei săli de lectură în cursul unei după-amieze existau numai cinci cititori !), trecea în revistă cu opriri şi sublinieri, pentru a doua oară, materia. O performanţă, e drept, şi anticipaţia unei simbolice „beţii" în sesiune. S-ar putea să fie vorba şi de una veritabilă, mai cu seamă că lucrarea sa ştiinţifică solicită degustările de rigoare.

De la teorie la axiomă

Holul Casei de cultură a studenţilor din Craiova. În mijloc o masă cît toate zilele şi o tînără aplecată deasupra unui caiet. Am aflat mai tîrziu că o cheamă Maria Nicolae şi că e în anul I la Facultatea de matematici.

Rep : — Aşteptaţi pe cineva ?

M.N : — Da, pe instructorul de dansuri.

Rep : — Şi ce legătură are instructorul cu... caietul de notiţe la matematici ?

M.N : — Are ! Conform teoriei probabilităţilor, nu vine !

Rep : — Şi dacă vine, totuşi ?

M.N : — „Dacă" nu mai are importanţă. Am cîştigat deja mai bine de-un ceas învăţînd, în aşteptarea instructorului.

Rep : — Conform teoriei probabilităţilor... puţin.

M.N : — Încercaţi să adunaţi toate ceasurile, toate clipele de răgaz de care profit pentru sesiune, plus rezultatele din cea trecută şi teoria devine axiomă : înveţi, treci !

Rep : — Doar atît ?

Nu face pronosticuri

Nici nu are de ce. Sesiunea trecută, Maria Moşoiu din anul III, Facultatea de filologie din Craiova, a luat-o cu media 8,33. Aceasta, care se anunţă în iunie, poate începe şi mîine. Dar programul trebuie respectat. Cu emoţia aşteptării mai are de luptat. Aşa că pînă atunci mai revede o dată materia. Ca pe un film documentar atractiv.

„Închis"

Sîmbătă după-amiază. Poposesc la biblioteca Universităţii craiovene. O să fac ochii mari şi o să încep să caut prin furnicarul de studenţi studioşi cîteva figuri formidabile pentru materialul de faţă. „O să" mi-a rămas suspendat de clanţa care nu ceda. Şi prin faţă mi-a trecut sfidător, ca pe un generic, o bandă imaginară pe care jucau literele : „Sîmbăta după-amiaza în biblioteca noastră nu se studiază". Închis pentru... (Dar inventarul fusese făcut la timp.)

Marta CUIBUŞ

Dormiţi în pace

5 mai. Ora 10. Într-una din camerele căminului studenţesc din Oradea patru băieţi-cucuieţi dorm profund. Pe masa din cameră o grămadă mare de alimente, firimituri, oase, coji. Firimituri, oase, coji pe jos. Aceleaşi şi prin paturi. Un băiat-cucuiet dorme cu obrazul pe o coajă de cozonac, avînd foarte aproape de nas (?) peria de ghete.

Cu mari eforturi îi trezim.

— Se apropie sesiunea.

— Să vină, avem experienţă !...

Într-adevăr, trei dintre ei, Dănilă Nicolae, Duma Ion, Trif Aurel (toţi în anul II, Istorie-geografie) sînt repetenţi. Au toate şansele de a repeta figura. Dar oare vor mai fi reînmatriculaţi ? Poate. Cum cel de-al patrulea din cameră, Suciu Gheorghe, exmatriculat din cămin a fost reprimit. El dormea cu peria de ghete la nas...

Emoţie dublă

Două colege de an şi de cameră, Cecilia Corcău şi Theodora Holaru (anul V, Filologie, Cluj) ne cer scuze că nu pot să stea prea mult de vorbă cu noi. Sînt ocupate cu lucrările de diplomă. Ultima redactare, ultimele fraze. Concluziile le sînt foarte clare, dar ţin cu tot dinadinsul să facă o încheiere expresivă. În seara aceleaşi zile (5 mai), voiau să pună punctul final. Erau emoţionate (nu de prezenţa noastră) şi ne-au expediat repede, dar politicos. Pe sală cineva ne-a spus că Theodora Holaru avea a doua zi căsătoria civilă. Îi urăm căsnicie fericită şi, împreună cu colega ei Cecilia, să treacă cu succes ultimul lor examen de studenţie.

N-o să uităm invitaţia

Rusu Cornel Eugen (anul IV, Mecanică, Cluj) îţi poate arăta oricînd, cu mîndrie, carnetul de note. Are calificative bune şi foarte bune.

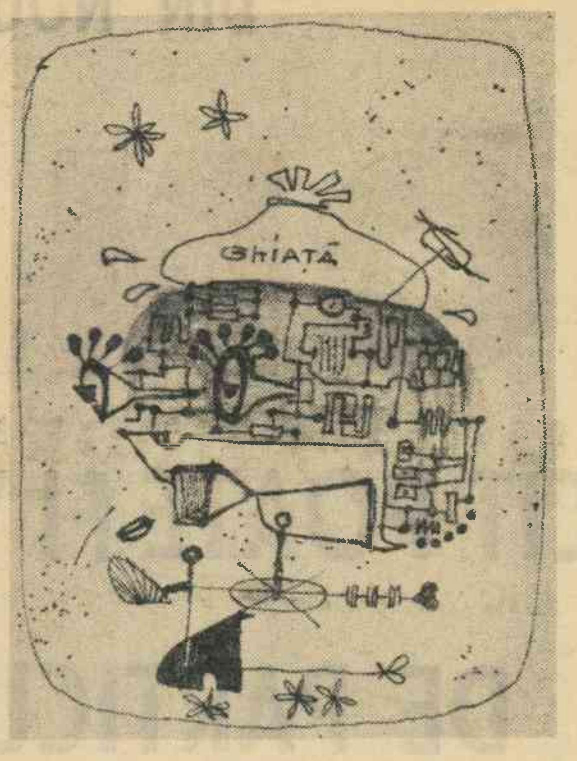
— Cîte examene aşteptaţi în această sesiune ?

— 5 + 1

— O exprimare tehnică ?

— Nu. Dar foarte exactă. 5 examene cîte sînt prevăzute în sesiunea aceasta şi unul, amînat, din sesiunea din iarnă. Acum puteţi să credeţi că n-aş fi un student serios, dar l-am amînat tocmai ca să-l trec şi pe acela cu foarte bine. Nu ştiu dacă a fost bine că am procedat aşa (ştiu precis că acum îmi e mai greu decît colegilor mei, integralişti în iarnă), dar sper că şi după această sesiune să pot arăta oricui carnetul de note cu fruntea sus. După sesiune, poftiţi pe la noi.

CREIERUL ELECTRONIC ÎN ECONOMIE

de prof. univ. **EDMOND NICOLAU**

O EXPLOZIE TĂCUTĂ

Sub ochii noștri se desfășoară o explozie care a început acum 22 de ani, o dată cu construcția primului calculator electronic. La numai două decenii de la acest eveniment, numărul calculatoarelor funcționînd în lume depășește astăzi 50 000 de bucăți, iar din punct de vedere calitativ putem admira ceea ce tehnicienii numesc „a treia generație". Calculatoarele din **a treia generație** utilizează tehnologia modernă a circuitelor integrate, în care minuscule cristale semiconductoare îndeplinesc funcțiuni multiple : amplificare, comutație, redresare etc. Viteza de lucru a atins, anul trecut, cifra semnificativă de 10 milioane de operații pe secundă, la calculatorul CDC 6800. Calculatoarele electronice sînt mașini de prelucrare a informației. Cu viteza fabuloasă amintită, aceste mașini pot efectua calcule matematice, pot traduce dintr-o limbă în alta, pot dialoga cu un om pe diverse teme de cultură generală. Într-adevăr, calculatorul electronic este un creier electronic.

O mică paranteză pentru a clarifica noțiunile privind sensul tehnic al trecerii de la **tuburi** la **tranzistori** și apoi la **circuitele integrate.**

Elementul de bază al calculatorului electronic este așa-numitul **circuit basculant bistabil**, element care are două stări stabile și care poate înregistra numerele sau cu care se operează cu algoritmii după care se prelucrează datele problemei. Un astfel de circuit basculant bistabil, realizat cu tuburi electronice, are dimensiunile unui volum din colecția „Clasicii literaturii universale". Dimensiuni normale, dacă ne gîndim că pentru realizarea sa se utilizează două tuburi electronice, mai multe rezistențe și condensatori, conductori de legătură, totul fiind legat prin diferite suduri.

Trecîndu-se la tranzistori, dimensiunile acestui element se reduc considerabil, devenind mic cît o cutie de chibrituri. În același timp, consumul de energie electrică, absorbită de circuit, se reduce de circa zece ori. **În tehnica circuitelor integrate, dimensiunile se reduc într-o proporție fabuloasă. Ultimele date tehnice arată că în tehnica MOS — Metal Oxid Semiconductor — pe o plăcuță avînd dimensiunile de 1,7 x 1,7 mm^2 se realizează echivalentul a 500 de tranzistori !** O dată cu reducerea dimensiunilor părților componente scade sensibil consumul de energie, se realizează o funcționare mai sigură, în același timp dialogul om-mașină fiind mult ușurat prin limbajele algoritmice de programare automată.

Revenind la problema centrală a dezvoltării explozive a calculatoarelor vom arăta că nu trebuie să credem că în dezvoltarea calculatoarelor s-a ajuns la saturație. Statisticile arată că, la circa doi ani, numărul calculatoarelor în funcțiune se dublează în întreaga lume și această tendință se menține. În același timp, în țările puternic dezvoltate, ritmul acesta este încă și mai susținut. De exemplu, în Republica Federală a Germaniei în anul 1966 s-au montat în fiecare zi, în medie, trei calculatoare.

DE CE AVEM NEVOIE DE CALCULATOARE ELECTRONICE ?

Răspunsul îl obținem consultînd din nou statisticile. **ACESTEA ARATĂ CĂ, DIN TOTALUL CALCULATOARELOR ELECTRONICE CARE FUNCȚIONEAZĂ ASTĂZI ÎN LUME, CIRCA 80 LA SUTĂ SE ÎNTREBUINȚEAZĂ PENTRU REZOLVAREA UNOR PROBLEME ECONOMICE.** Economia contemporană este inseparabil legată de introducerea pe scară tot mai largă a calculatoarelor electronice.

Putem afirma că, o dată cu apariția calculatoarelor electronice — și tocmai datorită acestei apariții — s-a putut dezvolta o teorie științifică a conducerii proceselor economice.

Trebuie precizat însă că în acest caz este necesar ca mai întîi să se elaboreze **un model matematic** al fenomenului economic respectiv. Acest model matematic se traduce printr-o serie de ecuații care leagă între ele mărimile caracteristice fenomenelor investigate. În legătură cu aceasta se pune însă o întrebare, la prima vedere lipsită de sens : avem posibilitatea de a rezolva ecuațiile la care se ajunge în modelele matematice ale fenomenelor economice ?

Cînd în știință și în special în matematică s-au realizat progrese atît de mari, se mai poate întreba cineva dacă se poate rezolva un sistem de ecuații obișnuite ? Răspunsul la această întrebare îl vom da printr-un exemplu. Să presupunem că avem de-a face cu o problemă relativ simplă, în care intervin 100 de ecuații cu 100 de necunoscute. Pentru a putea optimiza procesul economic respectiv trebuie să rezolvăm acest sistem de ecuații.

Metode de rezolvare a ecuațiilor algebrice se cunosc din liceu. Aceste metode se pot aplica la un număr oricît de mare de ecuații, dacă numărul ecuațiilor este egal cu numărul necunoscutelor. De obicei, în probleme practice întîlnite înainte în știință sau în tehnică, se puteau rezolva sisteme de ecuații cu trei, patru, cinci necunoscute. Limitarea nu provenea dintr-o insuficiență teoretică a metodei, ci dintr-un considerent de ordin practic. Anume, pentru a rezolva un sistem de ecuații, prin metoda clasică amintită, este necesar să efectuăm un număr de înmulțiri. Numărul acesta crește foarte repede, o dată cu numărul ecuațiilor. Dacă pentru două ecuații avem nevoie de șase înmulțiri, pentru trei ecuații avem nevoie de 24, iar pentru cinci ecuații avem nevoie de 124. Calculul arată că, pentru un sistem de 100 de ecuații cu 100 de necunoscute, numărul acesta este extrem de mare, avînd circa 170 de cifre. **Numărul acesta este enorm, dacă ne gîndim că o zi are 100 000 de secunde, iar numărul de secunde dintr-un miliard de ani se poate exprima prin circa 17 cifre.**

E clar că metoda clasică nu se poate aplica în acest caz chiar dacă în fiecare secundă am efectuat o înmulțire : **AM AVEA NEVOIE DE MULTE MILIARDE DE MILIARDE DE ANI SPRE A PUTEA EFECTUA CALCULELE CARE NE DAU CELE 100 DE NECUNOSCUTE CĂUTATE.** De aici decurg două concluzii : **pe de o parte este necesar să avem calculatoare cît mai rapide ; pe de altă parte, să dezvoltăm metode noi de rezolvare a problemelor, metode adaptate calculatoarelor, astfel încît soluțiile necesare să fie obținute în timp util.**

CIBERNETICA ECONOMICĂ

În domeniul economic s-a dezvoltat, în ultima vreme, o tehnică nouă, tehnica optimizării proceselor de economie concretă, folosindu-se, pe de o parte, modelele matematice iar, pe de altă parte, calculatoarele rapide.

Ideile de bază sînt simple, cel puțin la prima luare de contact : pentru fenomenul studiat se elaborează așa-numitul model matematic, adică se scriu relațiile matematice care leagă între ele diferitele mărimi. Apoi, cu ajutorul calculatoarelor electronice, se rezolvă problemele, determinîndu-se mărimile care conduc la un anumit optim economic. Așa după cum s-a arătat și mai înainte, principial, calculatorul electronic nu este indispensabil în acest proces. **În practică**, însă, **numai cu ajutorul calculatorului putem lua o decizie științifică, numai cu el putem conduce corect procesele de economie concretă.** Cu alte cuvinte, în economie urmărim luarea unor decizii optime, urmărim o conducere optimă a proceselor.

miracolul științific

Se poate spune că, în ultima vreme, s-a pus în evidență existența unei noi ramuri a științei și anume cibernetica economică. După cum se știe, cibernetica este știința conducerii proceselor tehnice, biologice și de economie concretă. Este meritul prof. univ. Manea Mănescu, membru corespondent al Academiei, de a fi arătat că se poate vorbi de cibernetica economică ca de o nouă ramură a științei contemporane, anume ca de o nouă ramură a ciberneticii aplicate. Din punct de vedere cibernetic, economia — de la simpla întreprindere pînă la întreaga economie — apare ca un sistem cu legături foarte complexe. Cibernetica economică este știința care, bazîndu-se pe cunoașterea legilor obiective ale dezvoltării societății, investighează conducerea sistemelor și proceselor în economie și creează sistemul informațional economic, necesar pentru îmbunătățirea metodelor de conducere în economie.

Aplicațiile ciberneticii economice sînt extrem de variate și de interesante. Astfel, în momentul de față, cu ajutorul marilor calculatoare electronice se proiectează alte mari calculatoare electronice mai perfecționate, realizîndu-se astfel o importantă economie de timp, de efort și de bani, fiind posibil ca, pe un calculator existent, să se simuleze un calculator proiectat, determinîndu-i cu precizie performanțele. Această simulare se face într-un timp foarte scurt — de ordinul orelor — în timp ce construcția unui calculator durează multe luni sau ani. În același timp, cheltuielile corespunzînd funcționării calculatorului timp de cîteva ore sînt foarte reduse, de mii de ori mai reduse decît prețul reprezentînd cheltuielile legate de construcția unui mare calculator.

În afară de această aplicație e drept interesantă, dar care nu are încă un larg cîmp de aplicare, vom menționa conducerea, cu ajutorul unui calculator electronic, a centralei atomoelectrice EDF-1, de la Chinon, Franța, sau conducerea centralelor termoelectrice de la Los Alamitos sau Etiwanda (S.U.A.), aceste din urmă centrale funcționînd fără personal.

Calculatoarele electronice se utilizează cu succes și în industria cimentului. Statisticile arată că, în acest sector, prin introducerea calculatoarelor în conducerea procesului de fabricație, se realizează o creștere a producției cu 5—10 la sută, o reducere a combustibilului cu 5—10 la sută și o reducere a consumului de materii prime cu circa 5 la sută.

Calculatoarele electronice se întrebuințează cu succes și în organizarea operativă a producției. Cu ajutorul calculatorelor se reduc stocurile de materiale și se poate asigura o încărcare optimă a mașinilor-unelte din diferitele secții.

La noi în țară, cibernetica economică a marcat o serie de realizări interesante. Astfel, de exemplu, s-a calculat un plan optim pentru industria cimentului, plan în care se ține seama atît de prețul de cost diferit al diferitelor sortimente de ciment la diferitele fabrici, cît și de cheltuielile diferite de transport de la fabrici la șantiere.

Acest model este original prin concepția sa și cuprinde circa 2 000 de ecuații. Rezolvînd sistemul printr-o metodă originală s-a ajuns la un plan care, față de planul lansat anterior în mod empiric — numai pe baza experienței acumulate și a „bunului simț" — reprezintă economii de circa 17 la sută, adică de circa 200 milioane lei anual.

De asemenea, în cadrul Centrului de calcul economic și cibernetică economică — București s-au elaborat metode originale privind industria petroliferă și s-au efectuat cu succes experiențe de optimizare a amestecurilor petroliere, destinate exportului.

fișe pentru mai tîrziu

AEQUO ANIMO

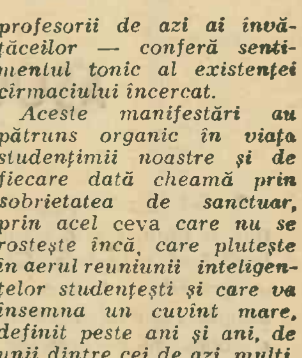
Aș încerca să surprind și să înțeleg în viața celor care mai tîrziu vor fi marii noștri savanți momentele ce preced debutul, „capriciul" începutului, dansul lui sobru și labirintic, nebuloasa aceasta cerebrală care acum înseamnă încă insuficientă cunoaștere, prea puțină experiență și prea multă nerăbdare.

S-a repetat în această primăvară, cea mai frumoasă în spiritul ei din cîte au fost vreodată — fenomenul de masă, impresionant prin promptitudinea, amploarea și semnificația revenirilor, impresionant chiar și în lipsa contururilor de răsunet — sesiunile cercurilor științifice studențești.

Sute și sute de autori, sute și sute de comunicări la Medicină, Agronomie și I.S.E., la Arhitectură și Universitate.

Sute și sute... și zeci de premiați. Aș numi aceasta perseverență, iar nu lipsă de exigență ; aș numi-o luciditate romantică și nu abuz sau vulgarizare ; aș numi-o școală, în sensul ei creator, solicitînd inteligența tînără și talentul și exersînd-o pentru știință ; aș numi-o ipostaza actuală cea mai caracteristică a învățămîntului nostru universitar.

Și, în atmosfera tînără a acestor întîlniri, prezența suverană a magiștrilor —

profesorii de azi ai învățăceilor — conferă sentimentul tonic al existenței cîrmaciului încercat.

Aceste manifestări au pătruns organic în viața studențimii noastre și de fiecare dată cheamă prin sobrietatea de sanctuar, prin acel ceva care nu se rostește încă, care plutește în aerul reuniunii inteligențelor studențești și care va însemna un cuvînt mare, definit peste ani și ani, de unii dintre cei de azi, mulți, dar nu toți, mulți și totuși nu atîți cîți ne închipuim.

Aș vrea să pronunț de pe acum toate aceste nume, dar nu e cu putință și nu îndrăznesc, sau să le presupun, încercînd o contribuție la ceea ce întotdeauna e prea puțin cunoscut în viața oamenilor de știință — vîrsta contrapunctului cunoașterii din anii studenției.

Decizia viitorului are însă valoarea certitudinii ; ar putea s-o grăbească o anticipație modestă, o „Fișă pentru mai tîrziu".

Tinere care, ascultînd un lăuntric îndemn, escaladezi cel mai abrupt pisc pe care cunoașterea umană și-l revendică ! Revista noastră, fără a fi o publicație de știință, își face de acum o datorie de onoare cuprinzînd în această pagină a sa o frîntură din gîndurile și frămîntările tale, din realizările tale prinse în sfera unui grăunte care va rodi la flacăra perseverenței. A marca debutul tău, iată o sarcină dificilă, dar scumpă nouă.

Atributele tale — inteligența și talentul — sînt și speranțele noastre, și asemeni ție, credem în ele, aequo animo.

Georgeta RUȚA

La redacţie au sosit, din diferite colţuri ale ţării, numeroase scrisori prin care studenţi, părinţi, cadre didactice, tineri de diferite profesii îşi exprimă părerea cu privire la drama Nonei, relatată într-unul din numerele trecute ale revistei noastre. Din aceste scrisori transpare deplinul acord cu poziţia adoptată de organul studenţesc de presă, ca oglindă fidelă a realităţilor studenţeşti sub toate aspectele pe care le îmbracă ele, şi, în acelaşi timp, ca factor important în luarea unei poziţii obiective, intransigente, atunci cînd situaţia o cere. De asemenea, cititorii îşi exprimă speranţa că vom reveni cu amănunte, ţinîndu-i la curent cu toată evoluţia „cazului Nona". Ne facem o datorie din a publica, pentru început, cîteva fragmente din scrisorile sosite pe adresa noastră.

DIN NOU DESPRE NONA SAU CÎT POATE FI VIAŢA DE PARTICULARĂ

1. Nona nu e singura vinovată. Să se facă totul pentru a o recupera

„Am citit cu deosebit interes cazul Nonei. M-a impresionat tragedia ei şi o compătimesc — ne scrie Maria Malinaşi din Ploieşti. Dar această fată de o vîrstă cu mine, care e adevărat că a greşit, poate fi salvată. Totul depinde de felul cum va reacţiona colectivul în mijlocul căruia trăieşte. Nona se află într-o situaţie penibilă, la evoluţia căreia au participat toţi cei ce cunoşteau problemele ei personale, fără a interveni la momentul oportun. Este timpul ca măcar acum aceştia să se trezească din indiferenţă, din... imponderabilitate".

Studentul Ioan Godea din Cluj, după ce ne informează despre ecoul larg pe care l-a avut materialul în mijlocul colegilor săi din centrul universitar unde învaţă Nona, ne scrie printre altele: „Nona poartă o mare parte din vină. Dar, la fel de vinovată este şi organizaţia U.T.C. din care face parte, care a sancţionat-o doar cu mustrare şi numai pentru absenţe şi restanţe, ocolind viaţa ei „particulară". Bineînţeles, în mare parte situaţia în care se află Nona se mai datoreşte şi acelei epave a societăţii, Victor Basso, cît şi decanatului, în activitatea căruia se menţin unele rămăşiţe ale birocratismului. Decanatul, secretariatul facultăţii, prin pasivitatea şi birocratismul lor, au condamnat-o pe Nona să doarmă un timp în afara căminului, să continue aventura-i dizgraţioasă. Totuşi, Nona trebuie menţinută în facultate, trebuie să devină profesoară de fizică, la fel ca sora ei Zaza, dar, spre deosebire de aceasta, să aibă suflet. În ceea ce-i priveşte pe soţii Jelişcă, merită orice calificativ, în afară de acela de „părinţi". Cum este posibil ca văzîndu-ţi copilul la marginea prăpastiei să-l împingi şi mai mult spre ea ?"

„Va să zică, la începutul anului II, departe de casă, Nona nu poate locui la cămin nici contra cost. Iată deci un vinovat, decanatul. E posibil oare să nu fie cazaţi unii studenţi nici după două săptămîni de la începutul anului universitar ? În ce situaţie sînt puşi aceştia dacă nu au rude în centrul universitar respectiv sau, dacă au (ca în cazul Nonei), nu sînt primiţi la ele? — se întreabă într-o lungă scrisoare Lucian Soare din anul IV al Facultăţii de tehnologia construcţiilor de maşini de la Institutul politehnic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Bucureşti. Aşadar, decanatul e vinovat, fie că Nona s-a mutat la Basso înainte de a primi cămin, fie după ce l-a primit. De asemenea, se pare că profesoara Zaza Indoleanu nu este înzestrată cu suficient simţ pedagogic şi că soţii Jelişcă s-au gîndit mai mult la ei, la ruşinea pe care o vor avea cînd se va afla în Drăgăşani despre fapta fiicei lor. Prin atitudinea lor au îndepărtat-o de familie, au împins-o către cel care o primea cu braţele deschise : Basso, individ cu un bogat arsenal de metode de „a cuceri", de a adormi mintea celui care ascultă.

Cred că V. Basso este principalul vinovat, un măr putred al societăţii. A reuşit să înşele pe rînd diverse instituţii şi întreprinderi, a dat cu piciorul în meseria de profesor, îşi reneagă familia ; e incapabil, beţiv, linguşitor ş
indignatul
despre Non
mîndrie, da
turi. Un as
lerat zi de
unde trebui
facă zeci de
că e un ma
judecat pe
concluzia că
că în cazul
ducerea int
celelalte org
nal de pani
lui Basso,
să-şi facă d
trataţi ca
consider că
triculată şi
tate. Să se
cupera. Şi în
să se uite c
toarce spate
te grav, do
politică des
U.T.C. în
cultate."

2. Să
sentimen

Cu aceste
trimisă reda
tineri din S
în care se
uşurinţa cu
Nona de „
mente", cît
lui în mijl
„Nona a d
conduită di
caracter sla
să renunţe
înlocui cu
jos decît p
venii. Ea
joacă încă
le dă cu p

omicron

ASOCIAŢIA ÎŞI ASUMĂ... RISCUL

Scopul scuză mijloacele ? Le scuză, sînt de părere o parte dintre membrii Consiliului U.A.S. al Institutului politehnic „Gh. Gheorghiu-Dej". Dar cu un amendament : scopul să fie mare — de pildă dobîndirea unei faime artistice în viaţa culturală a studenţimii bucureştene...

Odată clarificată „problema de conştiinţă", întreaga comisie culturală a politehniştilor s-a pus pe treabă : a privit în dreapta, a privit în stînga, l-a „cooptat" şi pe studentul Dan Panaitescu din anul I, T.C.M. (atunci) pentru formaţia de chitare „Mondial 66", a „planificat repetiţiile" etc. etc..

— Ştiaţi că regulamentul U.A.S.R. cu privire la activitatea formaţiilor nu acceptă prezenţa repetenţilor în colectivele artistice ? — ne-am adresat tovarăşului secretar al Consiliului, Nicolae Nistor.

— Da. Să nu privim însă îngust lucrurile... Noi nu primim restanţierii în formaţii, dar unul, într-un ansamblu întreg... care mai este şi sufletul formaţiei de chitarişti... se poate. Şi mai e un lucru. Puştiu-i foarte talentat şi nu va renunţa la muzică. Numai în cadrul colectivului îşi poate reveni. Lăsîndu-l să cînte în continuare îi răsplătim munca, şi asta va fi pentru el un apreciabil stimulent.

În sesiunea din vară a anului 1966 „Puştiul" a absentat la colocviul de Desen şi la examenul de Mecanică (de fapt nu a fost primit din pricina numărului prea mare de absenţe înregistrate), a luat un 4 la Tehnologie şi a trecut cu nota 6 „hopul" Rezistenţei materialelor. Bineînţeles, Consiliul U.A.S. „nu l-a rupt de colectiv" şi în vacanţă l-a trimis să întreprindă cu „Mondial 66" un turneu în taberele de la munte şi de la mare. Ca urmare a „stimulentului", evident, Dan Panaitescu abia a promovat examenele în sesiunea din toamnă, iar în noul an universitar s-a apucat să înregistreze absenţe cu nemiluita...

Atunci a apărut „factorul" menit „să încurce iţele" — tatăl studentului Panaitescu!... S-a prezentat la Consiliul U.A.S., s-a interesat ce-i cu „Mondial 66", a întrebat dacă în aceste condiţii băiatul său poate termina cu bine facultatea; a doua oară a venit să aibă cu tovarăşul secretar Nistor o discuţie intimă din pricina slabei pregătiri profesionale a fiului său ; a treia oară, neizbutind să obţină decît promisiunea „lăsaţi-l pe mîna noastră", tovarăşul Panaitescu i-a interzis studentului Panaitescu să mai cînte la chitară.

Dar „Mondial 66" avea concerte, repetiţii, şi trebuia să se prezinte la concursul „Primăvara studenţească" ; şi Panaitescu-junior era „indispensabil" ! Aşa că întreg consiliul s-a legat la ochi în momentul în care chitaristul numărul „1" a evadat din casa părintească — escaladînd nişte ferestre — şi a plecat să concerteze la Braşov; şi a găsit firesc să fie ajutat în povestea asta de colegi, deşi „toţi membrii formaţiei l-au chemat în faţa lor de cîteva ori şi au hotărît să-l excludă dacă va mai greşi".

— Cu băiatul s-a întîmplat un fenomen — mărturiseşte tovarăşul secretar. Din pasiune pentru muzică a neglijat puţin învăţătura şi a făcut cam multe absenţe. Noi am discutat serios cu el şi în ultima vreme s-a îndreptat. Iar pentru a fi convinşi, şefa comisiei culturale ne confirmă : „Avînd spectacol într-o după-amiază la I.M.P.A., imediat după reprezentaţie a plecat la ore, să nu piardă şi ultimul curs !".

Moment înălţător : tovarăşul Nistor pune mîna pe telefon şi sună casa Panaitescu.

— Consiliul U.A.S. al Institutului vă invită în ziua de... la spectacolul susţinut de fiul dv. în cadrul festivalului de primăvară. Da, la ora 20, la Casa de cultură. De ce să nu veniţi ? Poate puteţi, totuşi... Absenţele ? Nici o grijă. Cele de la Braşov vor fi motivate de centrul universitar, fiindcă pentru ei a plecat. Noi vom motiva absenţele de la I.M.P.A., şi cele din festival, eventual. Nu, nu va avea neplăceri... Şi pe urmă, după ora 11 noaptea formaţia lor e autodesfiinţată. Vine sesiunea...

Roxana COSTACHE

înțelege, Victor Basso i-a speculat cu cinism aceste carențe spirituale, contribuind sistematic, fără ca fata să-și dea seama, la deformarea ei psihică. Poate și datorită acestei deformări, văzindu-se încolțită din toate părțile, Nona și-a depus carnetul U.T.C., act deosebit de grav, de care credem că nu e străină organizația U.T.C. din care face parte. Tocmai pentru a-și recupera greșeala, organizația e datoare s-o reeduce și s-o recupereze pe Nona".

Asistent univ. Natalia Popa din Cluj adaugă: „Nona știa că o fată care-și schimbă brusc conduita, sentimentele, idealurile și convingerile pentru o atracție de moment, care se supune capriciului unei întîlniri întîmplătoare, dăruindu-și inima părticică cu părticică, se sărăcește, își pierde individualitatea, demnitatea. Deci e vinovată. Intră, după părerea mea, în categoria acelor fete care nu-și păstrează cu grijă sentimentele, care trec peste propria lor persoană, de la o dragoste la alta, distrugîndu-și în final încrederea în oameni, în viață. E regretabilă poziția părinților, a rudelor, care au devenit dușmani ai victimei. Ar fi interesant să mai știm de la ce vîrstă a început Nona să fie independentă. Nu cumva a fost tutelată exagerat? În cazul acesta problema se complică și mai mult. Oricum, sînt pentru reintegrarea Nonei în viața universitară, dar în alt centru universitar".

„Am o fiică de 16 ani, elevă la unul din liceele Brașovului — i-a spus reporterului dr. Vasile Iordache, medic primar la Spitalul C.F.R. din Brașov. Ei bine, în ceea ce ne privește ar fi o aberație să mă gîndesc că s-ar putea întîmpla vreodată ca fiica mea să fie în situația Nonei, în primul rînd pentru că, de la cea mai fragedă vîrstă, i-am dat o educație corespunzătoare. Acum, atît soția mea cît și eu însumi sîntem prietenii mai mari ai fiicei noastre, condiție esențială pentru armonia familiei, pentru orientarea în viață a fetei. Cred că soții Jelișcă au greșit atunci cînd au considerat-o pe Nona același copil zburdalnic din urmă cu ani, de care nu te poți apropia decît cu nuiaua. Sînt foarte vinovați."

Studentul Laurențiu Biriș, de la Facultatea de medicină generală a Institutului medico-farmaceutic din București, ne trimite o scrisoare în care găsește vinovați pentru impasul Nonei asociația, organizația U.T.C. și decanatul Facultății de fizică. „Dar cel dintîi vinovat pentru drama Nonei este „don-juanul de codru" Victor Basso — este de părere L. Biriș. Indiferența cu care a privit și continuă să privească declinul Nonei dovedește o totală lipsă de responsabilitate, un caracter înrăit, care nu trebuie să scape fără pedeapsă. Referitor la Nona, cred că faptele ei necugetate sînt efectul unei puternice zguduiri psihice, caracteristice contradicției dintre om și pasiunile sale dezlănțuite. Dar, mă mir prin ce i-a putut Basso declanșa aceste... pasiuni?! Exmatricularea ei nu ar fi o soluție. Să-i fie lăsate toate condițiile de reabilitare, chiar și în mijlocul altui colectiv, în alt centru universitar !"

3. Și o fabulă cu... un personaj moralist

Căutăm, în teancul de scrisori, măcar o adresă din partea asociației studențești, a organizației U.T.C. de la Facultatea de fizică din Cluj, a decanatului aceleeași facultăți, a întreprinderii unde lucrează V. Basso. Nu găsim. Ne gîndim că într-o lună de zile principalele organe răspunzătoare de educația studenților ar fi putut să ne răspundă, mai cu seamă că redacția le-a invitat și oficial și neoficial, în mai multe rînduri. În schimb, din diferite surse, ne-au ajuns la ureche o serie de nemulțumiri ale unor persoane vizate în ancheta noastră pe marginea „cazului Nona", cărora aceleași organe le asigură sprijinul lor total.

Precizăm încă o dată că nu vom menaja pe nimeni în strădaniile noastre de a elucida diversele situații care ni se aduc la cunoștință, și de a cataliza, în spiritul deplinei probități gazetărești, opinia colectivă. Tocmai de aceea atitudinea pasivă a organelor amintite, de la care încă mai așteptăm răspuns, ni se pare inadmisibilă.

Dintre multe scrisori mai amintim una, singura de altfel, străbătută de o „altă orientare", total diferită de a celorlalte. E trimisă redacției de Al. Străoneanu-Balaș, secretarul Facultății de fizică din Cluj, care încearcă să dovedească „lipsa de acoperire logică" a materialului publicat de noi, fără să știe că reporterul a discutat și cu colegii Nonei și cu reprezentanții organizațiilor de tineret din facultate (ale căror opinii le-am și publicat), cu cadre didactice, cu cetățeni care cunosc situația mai bine decît domnia sa. „Nu în calitate oficială, ci în calitate de vechi publicist fac aceste precizări", afirmă cititorul nostru, deși noi așteptam de la decanat și, firește, de la secretariat, un răspuns oficial, pe care anumite norme (și gazetărești dacă vreți) impuneau să-l primim de mult.

Vrînd să atace materialul publicat de noi, d-sa dezvăluie singur deficiențele organizatorice ale locului său de muncă și anumite carențe de etică, de care nu este străin. Protestează astfel că reporterul „nu știe" că locurile la cămin nu se pot cumpăra și că Nona avea unde locui în oraș, dar... recunoaște: „Mai sînt studenți în situația Anei Jelișcă, care o zi, două, o săptămînă, toamna, la deschiderea cursurilor, mai dorm pe la prieteni și cunoștințe. E drept că o dată, de două ori, printre alți colegi în această situație, a venit și Jelișcă Ana să ceară, uneori foarte insistent, bon de intrare în cămin. E drept că în cele din urmă recurgea la un argument pur feminin: lacrimile..." Ne întrebăm ce a făcut semnatarul scrisorii pentru a nu curge aceste lacrimi și de ce privește totul ca din balconul unui teatru? Și, apoi, cum se împacă afirmația că Nona avea unde dormi cu realitatea deselor rugăminți ale ei de a fi primită în cămin? Restul nu-l mai comentăm. E destul să precizăm că am ajunge la aceeași concluzie de mai sus.

După alte... slove, care ne amintesc de o fabulă cu un personaj moralist, secretarul facultății se face apărătorul „argumentelor" părintești la care au recurs soții Jelișcă și în același timp al măsurilor luate de decanat... abia după ce totul a ajuns pînă la organele de partid. Atitudine regretabilă, neprincipială. În final ne comunică (tot neoficial) hotărîrea decanatului de a o exmatricula pe Ana Jelișcă, apoi... respingerea hotărîrii la rectorat și aprobarea, în schimb, a cererii de retragere din facultate, pe care, după cum d-sa însuși ne mărturisește, fata a făcut-o „silită de părinți, tovarăși (?!) etc". Totul aduce a „spălare pe mîini", a rămînere pe poziția deja cunoscută cititorilor, a superficialitate și a teamă de greutățile inerente muncii de educare a unui om. Ne întrebăm dacă a fost sau n-a fost ascultată și părerea colectivului, a organizațiilor de tineret din facultate, a studenților. Din scrisorile expediate redacției de unii dintre ei nu reiese că s-ar fi cerut și părerea colectivului, căruia, e drept, îi aparține vina de a fi tăcut.

Deci, acum știm: Nonei i s-au înmînat la decanat actele. Tăcerea pe care o păstrează conducerea facultății este edificatoare: se simte vinovată. Mai așteptăm totuși scrisori de la întreprinderea unde lucrează V. Basso, de la organele de stat care cercetează situația lui, de la toți cei care mai au ceva de spus. „Cazul Nona", cu toate implicațiile lui, încă nu s-a închis. Vom reveni.

Dragomir HOROMNEA

„GRUPA — ETALON"

Dacă aș fi poet le-aș închina, poate, o poezie. O poezie pe care s-o poți dărui, ca pe o floare, unei fete din grupul lor, ori, tot ca pe o floare, s-o prinzi la butoniera unuia dintre băieți. Aș strînge în ea tot ce m-a impresionat la grupa 141, tot ce m-a legat de acești viitori ingineri chimiști cu care mi-am încrucișat de cîteva ori drumul, tot ce cîntă în inimile lor. Iar dacă aș fi plastician aș mai da poeziei... formă și culoare. I-aș da forma florilor de măr, simbol materializat al purității și perseverenței și i-aș înmuia petalele în culoarea răsăritului de soare, culoarea veșnicei tinereți...

● *Iași, 1966. Sesiunea de vară se apropie de sfîrșit. La Institutul politehnic se fac ultimele statistici. Printre cele mai slabe grupe — grupa 141 din anul I: patru integraliști din 28 de studenți, apatie, dor de ducă. O plimbare în nocturnă prin Copou prilejuiește retrospective seminariale și extraseminariale, regrete și... regrete, care apasă cu toată greutatea unei vacanțe de trei luni, deja sosită.*

● *1967. După sesiunea din iarnă. „Vechea" grupă 141, calul de bătaie al specialiștilor în critici, a dispărut. A rămas, sub același număr de înregistrare, un colectiv aparent nou, bine sudat, un adevărat monolit: 27 de integraliști, cele mai multe medii peste 8 din an, cel mai săritor grup de studenți la toate chemările lansate în institut, cel mai lăudat în centrul universitar. O adevărată grupă-etalon. Singurul rămas în urmă e ajutat de toți cei 27 de colegi, în frunte cu studenții „de 10": Rodica Mera, Lidia Filitov, Ana Olteanu, Balint Török ș. a.*

● *Mai, 1967. Sesiunea poate să vină. Pentru toți 28. Chiar mîine. Seminariile au fost seminarii tot semestrul, învățătura — învățătură, și, cînd s-a putut, distracția — distracție. Totdeauna împreună, la institut și în excursii, la muncă patriotică și la reuniuni sau spectacole, cei din grupa 141 au devenit, așa cum afirma la o ședință decanul Facultății de chimie industrială, mîndria întregului institut.*

Trei secvențe, trei momente din viața unei grupe de entuziaști. Poezia? E în spatele faptelor, în inimile celor 28, în simpla afirmație că nici ei „nu știu cum au ajuns aici". Și aceasta e cea mai frumoasă poezie, izvorîtă din spontaneitatea cu care toți, deodată, și-au înțeles menirea, chiar după primul insucces, din puritatea și perseverența lor, din dragostea totală pentru viitoarea meserie și pentru cunoscuta lor familie cu 28 de membri...

Vlad H. BOTOȘANU

animatori universitari

TITANI AI MATEMATICII ROMÂNEŞTI

PROFESOR ŞI ELEV

Acad. ALEXANDRU MYLLER (1879—1965)

Acad. OCTAV MAYER (1895—1966)

O dată cu crearea Universităţii ieşene, a luat fiinţă şi secţia de Matematici. Pînă la începutul veacului nostru secţia a avut profesori excelenţi din punct de vedere didactic. Ei au elaborat şi publicat foarte bune cursuri şi manuale, au dat ţării licenţiaţi cu temeinică pregătire şi, creînd revista „Recreaţii ştiinţifice", au netezit drumul spre cercetarea ştiinţifică originală. Abia după aplicarea legii învăţămîntului din 1898 apar, la Iaşi, matematicieni cu lucrări valoroase, apreciate în ţară şi străinătate.

În toamna anului 1910 este numit profesor la catedra de Geometrie analitică Alexandru Myller, fost elev al lui David Emmanuel la Bucureşti, al celebrilor matematicieni Hilbert, Minkovschi şi Klein la Göttingen şi prieten al excelentului pedagog C. Demetrescu-Iaşi (protagonist al folosirii metodei euristice în pedagogia românească şi fost raportor al legii Haret. În raportul prezentat parlamentului, Demetrescu spunea, între altele : „...Cea dintîi calitate pe care trebuie s-o întrunească un profesor universitar este să fie un lucrător care contribuie la progresul ştiinţei A doua calitate cerută este să fie un magistru care ştie şi poate, prin lecţiunile sale, să deştepte interesul tinerimei pentru ştiinţă").

Înarmat cu această experienţă şi astfel de principii, Al Myller îşi propune sarcina creării unei şcoli matematice la Iaşi, fixîndu-şi un program — mărturisit de el însuşi în „Istoricul Seminarului Matematic" — care cuprindea crearea unei biblioteci de specialitate — atragerea la cercetare ştiinţifică a colegilor şi formarea, prin Seminarul Matematic, a unei pleiade de tineri matematicieni talentaţi.

În realizarea primului obiectiv este înţeles şi sprijinit de ministrul învăţămîntului, Spiru Haret, de rectorul Universităţii, C. Stere, şi de decanul Facultăţii de ştiinţe, Paul Bujor. Cu emoţie vedem înregistrate „manu propria" primele colecţii de reviste şi tratate ale excelentei biblioteci a Seminarului Matematic. În anii ce urmează, Al Myller contribuie la primenirea cadrelor didactice ale secţiei de Matematici prin atragerea la Iaşi a fostului său elev Victor Vîlcovici, a lui Simion Sanielevici şi a tînărului doctor Simion Stoilov.

În 1913, profesorul Myller convinge pe tînărul Octav Mayer să urmeze matematica şi, aşa cum se exprimă el însuşi, îşi recrutează atunci un elev distins din care formează, în 1919, primul asistent al Seminarului Matematic, iar în 1920, primul doctor în matematici promovat în ţară. Încă de pe băncile Liceului naţional din Iaşi, Octav Mayer — strălucit elev al profesorului Gr. Gheorghiu — a fost un distins colaborator al „Gazetei Matematice" — succesoarea „Recreaţiilor ştiinţifice". Devenit student, el nu se grăbeşte să-şi dea examenele decît după ce şi-a însuşit în toată profunzimea materia prezentată în cele mai bune tratate ale vremii ; îşi completează cultura matematică chiar în situaţii puţin prielnice (fiind în prima linie a frontului, ca artilerist observator, studiază dificilul tratat de analiză al lui Jordan).

Ideile înnoitoare, în fizică şi geometrie — teoria relativităţii —, apărute şi dezvoltate în preajma primului război mondial, atrag pe profesor şi, mai tîrziu, pe elev. Al. Miller aduce contribuţii importante în studiul mecanismului transportului paralel al direcţiilor pe o suprafaţă, extinde în mod ingenios paralelismul lui Levi-Civita la ceea ce s-a numit ulterior concurenţa în sens Myller. O altă extensiune a paralelismului adusă de Al. Myller, şi anume paralelismul într-un sistem de plane, conţine o idee fecundă, care ar fi putut duce la geometria varietăţilor neolonome. Această teorie a fost dezvoltată, în mod independent şi cu deosebit succes, de un alt elev al său, acad. Gheorghe Vrănceanu.

O. Mayer leagă teoria transformărilor de contact a lui Sophus Li de ideea nouă a paralelismului Levi-Civita şi, puţin mai tîrziu, fructificînd concurenţa în sens Myller, dă la iveală o lucrare fundamentală — „Reţele Myller pe o suprafaţă".

Timp de cinci ani, Octav Mayer s-a ocupat de dezvoltarea ideilor reputatului geometru Gheorghe Ţiţeica. În acelaşi timp, Alexandru Myller se ocupă de geometria alveolară. Profesorul şi elevul constată că, pe căi cu totul diferite, au ajuns la ideea geometriei centro-afine diferenţiale şi scriu în colaborare un memoriu deschizător de drumuri noi, care au fost ulterior dezvoltate de acad. Mayer şi elevi ai lor şi care au consolidat reputaţia internaţională a şcolii de geometrie de la Iaşi.

Activitatea pedagogică în sensul larg al cuvîntului, desfăşurată de profesorul Myller în aproape jumătate de veac, a fost una din cele mai rodnice înregistrate în ţara noastră. Tot ce a acumulat, din punct de vedere ştiinţific şi metodic, a pus cu dragoste şi generozitate în serviciul fiecărei generaţii de studenţi şi elevi. Lecţiile sale erau adevărate momente de creaţie în care profesorul ajuta pe studenţi să descopere împreună adevărul ştiinţei predate, reuşind să le procure tensiunea şi bucuria descoperirii ; la terminarea lecţiei, studentul constata că materia predată de profesor era deplin însuşită. Geometria pe care o preda Al. Myller era în adevăr ştiinţa formelor spaţiale şi nu un pretext pentru calcul. Modelul geometric însoţea nelipsit expunerea, rechemînd mereu la concret. Foştii elevi ai acad. Myller îşi amintesc cu emoţie şi recunoştinţă de minunatele lecţii, cursuri speciale sau conferinţe care le-au prilejuit îndemn pentru cercetare ştiinţifică originală şi, adesea, acestea au constituit punct de plecare pentru numeroase teze de doctorat.

Lecţiile profesorului Mayer poartă aceeaşi amprentă de profunzime şi sobră eleganţă ca şi lucrările sale originale. Aceste lecţii — model de stil lapidar — impuneau auditorului concentrare şi efort serios de a nu scăpa nici un cuvînt, de a urmări firul logic, strîns al expunerii, de a pătrunde şi însuşi cele mai noi metode îmbinate cu sănătoasa fantezie geometrică a savantului.

La sfîrşitul lecţiei, studentul pleca cu grija de a reface neîntîrziat, prin notiţele luate la curs, cele predate, ceea ce adesea cerea un timp destul de lung, dar după care avea deosebita satisfacţie de a-şi fi însuşit în adîncime cele mai noi şi fecunde idei. Cursurile sale tipărite sau litografiate constituie şi azi modele de prezentare riguroasă şi în acelaşi timp profund pedagogică ale celor mai noi descoperiri matematice.

Dacă Al. Myller — ca pionier al creaţiei matematice la Iaşi — a simţit nevoia de a organiza o bibliotecă de specialitate care să fie şi sediul Seminarului Matematic — laborator de formare a viitorilor matematiceni —, O. Mayer, preluînd, mai tîrziu, conducerea revistei „Anale Ştiinţifice ale Universităţii din Iaşi", ţinteşte să facă cunoscută pe plan mondial producţia ştiinţifică ieşeană.

Crearea bibliotecii Seminarului Matematic, alături de statornicirea unui climat favorabil cercetării ştiinţifice, reprezintă cel mai frumos şi nepieritor dar făcut de profesorul Myller Universităţii ieşene. Admirabil instrument de muncă, cetatea de cărţi ridicată de Al. Myller era şi un mediu educativ, era pepiniera în care maestrul îşi creştea învăţăceii ; era o şcoală de virtute civică. Tot pentru studenţi, profesorul Myller a înfiinţat o sală de lectură de un tip necunoscut pînă atunci la noi : fiecare student primea o cheie cu care putea pătrunde, la orice oră din zi şi noapte, în acea sală unde găsea cărţile uzuale şi liniştea trebuitoare învăţăturii. Nici o supraveghere, sala de lectură era pusă sub paza de onoare a studenţilor. Foştii membri ai acestei săli de lectură poartă în suflet amintirea de neşters a timpului petrecut în ea. Continuînd tradiţia maestrului, Seminarul Matematic — astăzi „Seminarul Matematic Al. Myller" — posedă una din cele mai documentate biblioteci matematice pe plan mondial.

Graţie vastei sale culturi ştiinţifice şi filozofice, ca şi ascuţitului său spirit critic, acad. Octav Mayer a condus cu competenţă, timp de trei decenii, revista Universităţii ieşene. A citit şi analizat cu conştiinciozitate, pînă în ultimele zile ale vieţii, întreg materialul destinat să apară în revistă şi a dat adesea autorilor valoroase sugestii de îmbunătăţire a articolelor lor. Datorită muncii depuse de el, Analele Universităţii se bucură, în ţară şi străinătate, de prestigiul sporit.

Cu ocazia sărbătoririi Centenarului Universităţii ieşene, profesorul şi elevul, care au servit-o cu dragoste şi devotament timp de jumătate de secol, au spus în cuvintele lor :

ACAD. AL. MYLLER: „Universitatea, regenerată prin lumina ideii socialiste, păşeşte cu paşi siguri în noua ei fază de dezvoltare, lucrează acum într-un cadru unitar pentru idealuri mai perfecte, de mai multă omenie, de dezinteresare personală, de muncă spre folosul tuturor. Aceste idealuri înalte s-au putut înfăptui numai în condiţiile create ştiinţei şi învăţămîntului de către înţelepţii conducători ai partidului şi statului nostru socialist. În faţa universităţii noi, omagiul meu de admiraţie e mai profund şi se îndreaptă către acei ce făuresc această lume !"

ACAD. OCTAV MAYER : „După 16 ani de existenţă a puterii populare avem fericirea de a asista la o bogată eflorescenţă de instituţii de înaltă cultură, la o puternică expansiune a mişcării ştiinţifice, la pătrunderea în adîncul maselor a culturii, care a încetat de a mai fi apanajul unei caste. Pătruns de concepţia ştiinţifică despre lume şi societate, chemat să ia parte în primele rînduri la opera de reconstrucţie a societăţii, intelectualul de astăzi se simte cu trup şi suflet alături de poporul muncitor. Nu este pentru el suport moral mai sigur, nu este bucurie mai luminoasă decît conştiinţa de a fi contribuit din toate puterile la ridicarea culturală a poporului, la construirea socialismului, la instaurarea păcii şi bunei înţelegeri între popoare".

Cu toate deosebirile temperamentale reflectate în lecţiile ca şi în scrierile lor, Al. Myller şi O. Mayer au conlucrat timp de peste patru decenii la insuflarea dragostei pentru matematică, la formarea spiritului ştiinţific şi la făurirea şcolii matematice ieşene.

Dacă, la început, această şcoală şi-a croit făgaşul în domeniile geometriei diferenţiale şi istoriei matematicii româneşti, în perioada de după cel de al doilea război, datorită condiţiilor noi create de regimul nostru socialist, elevii academicienilor Myller şi Mayer au abordat cu succes domenii noi de cercetare ca algebra modernă, teoria ecuaţiilor funcţionale, elasticitatea, calculul numeric etc.

Vechea tradiţie ştiinţifică, elanul şi talentul noii generaţii de matematicieni ieşeni dau roade viguroase şi asigură o sănătoasă dezvoltare.

Prof. dr. docent Ilie POPA
Prof. dr. docent Gheorghe GHEORGHIEV
Universitatea din Iaşi

● Apărut de curînd (vineri, 5 mai a.c.) articolul „IERARHIA MORALITAȚII", semnalează prezența în paginile „Scînteii" a unui valoros și pilduitor ciclu de eseuri semnate de DUMITRU POPESCU (vezi de asemenea: **„Incomoditatea progresului"** — 12 aprilie, **„Cînd se mișcă fantoma"** — 15 aprilie și **„Musculatura virtuții"** — 25 aprilie. Aceste „opinii", deși lipsite de orice fapt nominalizat, întrec diferite articole și anchete nu numai prin bogăția de idei și patosul inspirat pe care-l transmit — subliniate uneori în adevărate aforisme — dar și prin vastul material de viață examinat și valorificat critic.

PUNCT CONTRA PUNCT

Cîndva, atunci cînd datorită anumitor împrejurări sociale ea se reducea la abstractă „moralizare", etica era denumită „neputința în acțiune". Ciclul de eseuri [illegible] teme etice publicat [illegible] „Scînteia" de Dumitru Popescu este încă o infirmare a acestei definiții, încă o pledoarie pentru valoarea practic-transformatoare, reală, a noilor idealuri și valori ale moralei comuniste. Ciclul se recomandă de altfel prin sine însuși, nu doar ca o „bibliografie obligatorie" pentru fiecare student, dar și ca un material valoros de informare și orientare pentru sociologi, eticieni, psihologi, a cărui editare într-un volum ni s-ar părea salutară.

● Cînd primim premii internaționale de prestigiu și pe merit pentru „cartea frumoasă", simpla valoare a cuprinsului nu ne mai poate mulțumi și o dorim dublată, întotdeauna, de o înfățișare grafică pe măsura ei. Or, singura scuză (sic !) pentru halul în care se prezintă recenta serie din operele lui Dostoievski (vezi volumele 1 și 2 apărute în cadrul Editurii pentru literatură universală) ar putea fi doar aceea de a încerca să evidențieze unitatea dintre „formă" și „conținut" a romanului „Umiliților și obidiților". O atare copertă... umilită și obidită este, de fapt, o crimă care-și merită... „pedeapsa".

● Redacția B. P.T. a atîrnat la coada ultimului volum din „La Medeleni" o mică erată: sîntem informați că la pag. XXXIV în prefața volumului lui H. Melville „Benito Cereno" s-a strecurat o eroare de tipar, astfel că fraza trebuie citită: **„Pînă și anumite erori de ortografie sau de tipar din scrierile sale au slujit drept material de construcție pentru anumite ipoteze parazitare"...**

RELIEF

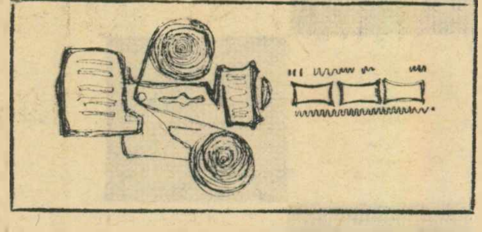
ÎN AȘTEPTAREA LUI... GODARD

Vine acuși sezonul estival, cînd va ploua cu comedii ușurele și filme polițiste, așa că să nu ne mai lăsăm duși cu vorba. În cele cinci luni de la începutul anului (și, desigur, pînă la toamnă), Direcția Rețelei Cinematografice și Difuzării Filmelor nu a reușit să aducă pe ecrane decît maximum 5—6 pelicule de certă valoare. Le putem număra pe degete: „Barbă Roșie", „Diligența", „Mondo Cane", „Maica Ioana", „Momentul adevărului", „Război și pace", „Lenin în Polonia" și încă (pentru liniștirea criticilor) vreo două-trei. Un bilanț nu slab — ci dezastruos ! A te purta astfel în fața dorinței tot mai evidente a publicului de a asimila opere de artă (subliniem !) de înalt nivel intelectual e mai mult decît nesatisfăcător. Să nu ni se mai invoce criteriul mult iubit de snobi că marele public nu gustă decît pelicule de divertisment. Acest „mare public" a desemnat anul trecut „Femeia nisipurilor", „Falstaff" sau „Procesul de la Nürnberg" printre cele mai bune filme ale anului. Da, „Femeia nisipurilor", pe care tovarășii de la D.R.C.D.F. au programat-o probabil cu inima strînsă, gata să o înlocuiască pentru a-și realiza planul cu cine știe ce „Angelică"... Apropo, nu vă speriați, vine în curînd și „Angelica și regele". Iar dacă între timp se mai toarnă una, n-aveți grijă, o cumpărăm înainte de a fi gata.

În schimb programăm „Montparnasse 19" realizată în 1958, „Frenche-Cancan" făcut de Renoir în 1955, „Diligența" 1939 ! Să nu se creadă c-am fi împotriva achiziționării unor filme cu stagiu mai mare. Dimpotrivă. Cinemateca a reușit în anii trecuți (acum a renunțat la practica aceasta) să prezinte un număr de 10-15 filme de valoare deosebită realizate după 1950. E vorba de lucrări ale lui Alain Resnais, Antonioni, Fellini, Polanski, Bergman, Hitchcock, Varda, Nemec, Wajda. Filme bune cite nu se văd pe ecrane în mai multe stagiuni la un loc. Asemenea filme EXISTĂ DECI ÎN ȚARĂ. Multe sînt achiziționate și vizionate numai de acei fericiți membri ai A.C.I.N. sau de studenții I.A.T.C.-ului, altele sînt împrumutate tot pentru a completa cultura acelorași specialiști de-ai noștri, invidiați de cinefili că au văzut și Bunuel și Godard, și cîte și mai cîte.

Ultimul film al lui Godard : „Două sau trei lucruri pe care le știu despre ea".

Cîți ani să mai așteptăm pentru a vedea pe rețea filme despre care știm bine că se află în țară, despre care am auzit numai cuvinte de laudă, obligați între timp să înghițim pelicule obscure ca acei doi „Jandarmi", „Îndrăgostiții din Marona", „Copiii lui Don Quijote" și celelalte ? Toate celelalte.

Să presupunem că achiziționarea filmelor lui Antonioni e mai complicată. Dar avem în jurul nostru cinematografii de prestigiu internațional.

Am impresia că cei care se ocupă de difuzarea filmelor ignoră o stare de fapt evidentă: creșterea calitativă a gustului publicului, pregătirea sa din ce în ce mai bună pentru a asimila problematici complicate. E bine că ni se dau comedii, căci studioul „București" nu „produce" în acest gen, dar proporțiile programărilor trebuie cu grijă cîntărite și nu lăsate la bunul plac al responsabililor de săli. Am insistat și vom insista în continuare cerînd un sistem de achiziționare a filmelor bazat pe criterii valorice, exprimînd dorința generală a tineretului studios de a-și îmbogăți cultura pe această cale.

E. PATRICHE

VIVAT MUZICA UȘOARĂ!

Îmi place muzica ușoară. Știu, nu e nimic curios în asta. Cui nu-i place ? Dar la mine se mai întîmplă ceva ; nu-mi place decît muzica ușoară. Nu există zi să nu ascult emisiunea „La microfon melodia preferată". Pe urmă cele 20 de programe zilnice de la radio și televiziune. Din acest punct de vedere sînt un privilegiat ; susnumitele instituții au și ele aceleași preferințe ca și mine. Celelalte programe sînt scurte interludii între două emisiuni de muzică ușoară. În cazul acestor interludii întorc repede butonul și trec pe celălalt post unde este desigur muzică ușoară. Și dacă totuși se întîmplă, ce-i drept foarte rar, să nu fie nici aici o emisiune interesantă pentru mine, caut la alte posturi. Situațiile acestea neplăcute sînt din ce în ce mai evitate. În general rămîn liniștit și mă delectez cu un twist, hulli-gully, schake, cha-cha etc. etc. La facultate sînt în orchestra de muzică ușoară, adică ce mai specific eu „de muzică ușoară", ca și cum ar mai fi și alte orchestre în institut ! ? Adică o să-și piardă oamenii timpul chinuindu-se cu alde Bach, Mozart, Beethoven (așa se scrie ?)? Ce idee îmi veni și mie ! Orchestre simfonice sau de cameră în institute ! Asta aș putea-o spune ca o glumă. Auzi atiș : Concertul orchestrei simfonice a Institutului medico-farmaceutic ! Să mori de rîs ! Numai doctorii se ocupă cu fleacuri de astea : Orchestra medicilor dirijată de Mircea Cristescu. Au prea mult timp liber săracii, altfel nu-mi explic. Culmea e că am și niște colegi care-s mari amatori de muzică simfonică și de operă. Au și abonament la Filarmonică, sîmbătă seara. Să piardă ei „Baronul" și emisiuni atît de minunat intitulate : „Seară de mai", „Refrene nocturne", „Parada vedetelor de muzică ușoară" ca să se ducă la concert... Ba mai cîntă și pe acasă la pian sau vioară. Pe culoar, în pauză, în loc să îngîne cum e și normal „Capri, c-est fini", murmură arii de operă. Dacă consiliul asociației pe institut sau Casa de cultură a studenților ar propune să se înființeze o orchestră simfonică, ăștia ar fi în stare să se ducă ! Noroc că nu se întîmplă așa ceva. Nimănui nu-i trece nici măcar prin gînd ! Îmi crește inima cînd aud că patru băieți isteți au mai făcut o orchestră á la „Beatles". Și asta se întîmplă des. Răsar precum ciupercile după ploaie. Bravo fraților ! Dați-i înainte. Fiți niște „Stîncși" veritabili, niște „Comete" strălucitoare (Of, dar cît sînt de trecătoare !), să nu vă pese de nimic, tiți... „Olimpici 64", „Mondiali 66", „Syrius" ! Ce vă trebuie altceva ? Cînd o să terminați facultatea și veți fi repartizați pe

vreun șantier o să vă faceți acolo o discotecă cu muzică simfonică sau de operă ? Nu. Tot Spătaru, săracu, o să vă țină de urît ! Sau, ca profesor la vreo școală dintr-un sat, ce, ai să vorbești cu colegii tăi — profesorul de română, de matematică, de științe naturale — despre Brahms, și ai să asculți împreună cu ei concertul la radio sau ai să-l vizionezi la televizor ? (chiar așa rar cum se dă). Nu. Tot despre „Varietăți" ai să discuți, bineînțeles, după ce termini de făcut recenzia la „Soortul popular". Ați văzut dv. muzică clasică la trecerile în revistă ale formațiilor studențești ? Nu prea, că nici n-avea de unde să fie. Și de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere. În concluzie, toate îmi merg din plin. Să nu fim prăfuiți. Cultura muzicală are o singură latură precisă, Muzica ușoară !

Deci : VIVAT MUZICA UȘOARĂ!

Pentru conformitate,
Cristian MIHAILESCU

SUCCES STUDENȚESC LA WROCLAW

— Prin telefon de la Coman ȘOVA —

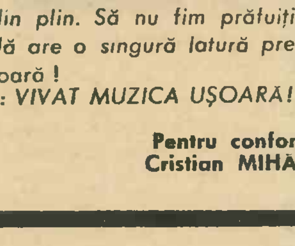
La Wroclaw, în R.P. Polonă, s-a desfășurat — între 2 și 9 mai — Festivalul internațional al festivalurilor teatrelor studențești. În cea de-a 6-a zi a avut loc spectacolul grupului dramatic al studenților din București cu piesa „Nu sînt turnul Eiffel" de Ecaterina Oproiu, cu care studenții români au obținut patru premii la Festivalul de la Zagreb.

Pînă la această dată festivaliștii au urmărit spectacolele teatrelor studențești din Parma, ASTU-Utrecht, Budapesta, formația de teatru Kalambur din Wroclaw, a Universității din Lausanne etc.

Spectacolul românilor a fost revelația „Festivalului festivalurilor", scria ziarul „Wieczov Wroclawia", iar cronica apărută în gazeta „Robotnicza", însoțită de fotografiile protagoniștilor Florian Pitiș și Cornelia Hîncu, remarca de asemenea detașarea spectacolului nostru de restul participanților : „Festivalul n-a avut un caracter competitiv ; dacă ar fi avut un asemenea caracter juriul ar fi dat premiul pînă acum spectacolului „Gargantua" (Parma), de duminică însă hotărîrea juriului ar fi trebuit modificată în favoarea trupei din București".

De subliniat degajarea scenică a lui Florian Pitiș, limpezimea cuvîntului vorbit, expresivitatea mimicii, relaxarea, discreția și firescul Corneliei Hîncu, angajarea întregului colectiv și permanenta căutare de soluții și sesizări a publicului de către Andrei Șerban, care în acea zi a prezentat finalul în două variante acordate cu exigențele spectatorilor respectivi.

Reacția publicului la spectacolul de la

8 seara a fost cu totul neașteptată, reprezentația a durat o oră, timp în care publicul, format din actorii celorlalte teatre participante și oameni de cultură din Wroclaw, au aplaudat de mai multe ori la scenă deschisă. Directorul teatrului Kamerlany — Spangilet Zigmut — a declarat că n-a mai existat în sala teatrului Kamerlany un asemenea succes de public. În numerele următoare ale revistei noastre vom reveni cu alte amănunte de la Wroclaw.

tec

CANNES '67

Joi 27 aprilie s-a deschis al XXI-lea festival de la Cannes cu proiecția ultimului film al lui Robert Hossein: „J'ai tué Raspoutine“. Pînă acum s-a schițat deja profilul unui festival de valoare ridicată: două filme dovedindu-se de la început candidate serioase. Mai întîi a doua realizare a lui Alain Jessua, „Jeu de massacre“. E povestea unui tînăr — Pierre — care-și cîștigă pîinea scriind texte pentru serialele de aventuri pe care soția sa le desenează. Un admirator elvețian, Bob, îi invită la el și Pierre se servește de elemente din viața acestuia pentru a scrie un nou serial, „Ucigașul din Neuchâtel“. Împrumutînd eroinei desenate chipul său, Jacqueline, soția lui Pierre, va ajunge să intre cu adevărat în viața lui Bob...

A doua surpriză, așteptată, e „Blow up“ (Explozie), noul film al lui Antonioni, cu Vanesa Redgrave. Un subiect asemănător cu „La dolce vita“, o pătrundere profundă în viața fără itinerar a lumii „bune“. (În imagini: Clau-

dine Auger în „Jeu de massacre“ și David Hemmings în „Blow up“).

Mai participă în festival cu șanse apreciabile Andrei Tarkovski cu „Rubliov“, Pietro Germi, laureatul de anul trecut, Joseph Losey cu „Accidentul“ și V. Schloondorff, copilul minune al filmului vest-german.

FLASH

● Pe terenurile de golf de la Elsinor (Danemarca) Fritjof Bjerglund Andersen a lovit cu atîta putere mingea încît a ucis o rață care se plimba la 100 metri depărtare. Nefericita pasăre a fost remisă clubului de vînătoare care are singur dreptul să... vîneze în această regiune. Cît despre dl. Andersen... jură că n-a făcut-o intenționat.

● **Un arheolog irlandez** de la Queens University, Belfast, a efectuat timp de patru ani săpături în Valea Welland într-o zonă amenințată de exploatarea unei cariere de piatră. Straturile arheologice au cuprins o perioadă cam de 5 000 ani din epoca neolitică și de bronz.

Cu această ocazie s-au aflat amănunte extrem de interesante din viața spirituală și muncile agricole. Astfel s-au găsit sanctuare circulare, precum și un drum lat de 55 m și lung de 2 km folosit acum 4 500 ani pentru procesiuni ceremoniale.

Într-unul din sanctuare s-au găsit trei coroane de cerbi gravate, singurele de acest gen descoperite în Marea Britanie.

Tot din aceste cercetări a rezultat că în anul 500 î.e.n. o gospodărie mijlocie consta dintr-o suprafață dreptunghiulară de un pogon înconjurată de un șanț, într-un colț aflîndu-se casa — o colibă circulară cu diametrul între 6 și 12 m. Etc.

ANTOLOGIA CARICATURII

Cele două caricaturi reprezentînd pe marii artiști plastici Alberto Giacometti și Marc Chagall sînt opera cunoscutului desenator ceh Adolf Hoffmeister. În afară de numeroasele desene și ilustrații pe care le-a realizat, Hoffmeister este scriitor, pre-

ședinte al Pen Club-ului cehoslovac și diplomat — fost ambasador în Franța între 1949—1951 iar din 1956 delegat la U.N.E.S.C.O.

RISCURILE LUI COPLAN

Noul d'Artagnan pe care publicul francez îl adoră, luptător neînfricat împotriva unor organizații fabuloase de răufăcători, puțin violent, puțin poet, se numește Coplan. Părintele lui, Paul Kenny, ale cărui cărți apar în colecția de mare tiraj „Fleuve noir“, a inventat nu mai puțin de 90 de aventuri pentru eroul său: „Sector periculos“, „Urmărire în zori“, „Atac invizibil“, „Expediție fără întoarcere“, „Coplan preferă lupta“, „FX 18 se apără“, „Coplan se răzbună“, „Coplan măsluiește cărțile“, „Ordine secrete pentru FX 18...“ 90 de cărți de cîte 200 de pagini cel puțin, iată o activitate com-

parabilă numai cu a lui Simenon. Numai că riscurile lui Francis Coplan sînt mai mari. Cu o personalitate mai șubredă, mai comună decît a comisarului Maigret, el nu speră să supraviețuiască sutelor de concurenți pe care autorii de duzină ai genului îi aruncă pe piață.

MAIAKOVSKI ÎN PREMIERĂ MONDIALĂ

La 10 mai a avut loc, cu prilejul expoziției deschise la Paris, premiera în exclusivitate a unicului film rămas intact din cele realizate cu concursul lui Maiakovski. Pelicula poartă titlul „Domnișoara și vagabondul“ și nu a fost descoperită de Lily Brik, fosta prietenă a poetului, cum ne încredințează hebdomadarul parizian „Arts Loisirs“. (Ea s-a păstrat la Muzeul Maiakovski și a rulat pentru prima dată în mai 1918, fiind de altfel realizată într-un timp record de 1-2 săptămîni). Din cele 11 scenarii pe care le-a scris poetul, cinci au fost realizate: „Vînătoarea gloriei“ (1913), „Cel ce nu s-a născut pentru bani“ (1918), „Înlănțuirea de film“, „Pe front“ (film de agitație), filme care nu s-au păstrat. „Domnișoara și vagabondul“, prezentat în cinstea semicentenarului Marii Revoluții din Octombrie, este socotit de specialiști o anticipație a lui Chaplin. Un film de mare invenție și vervă, cu o fantezie sobru stăpînită și cu un neașteptat Maiakovski... actor.

SĂRITURA CALULUI !

1. Strînge gunoiul; 2. Tras de cai; 3. Pictor român, autorul tabloului „Ștefan cel Mare căzînd de pe cal în bătălia de la Scheia“; 4. Mersul calului; 5. 12 luni; 6. Soi de cal, mic și iute; 7. Primul număr; 8. Poet clujean; 9. Măgar, nu cal; 10. Culoare de cal; 11. Acela; 12. De jur împrejur; 13. Aici; 14. Stă-n pantof; 15: Cal, lovit la gleznă; 16. Cale fără consoane; 17. Ren; 18. Pronume posesiv; 19. Sună din coadă, uneori; 20. La intervale mari; 21. Zadarnice; 22. Casa paielor.

Dumitru BUJDOIU

1	11					■	7		13
6	12			■					
		■			21	14	■		
■			19		■		2	8	
		20	■					■	
5	■		22			■		15	
18				■					■
		■					■		
			4		■		9		3
10		17	■			16			

MASCA FĂRĂ CHIP

Un serial polițist în mai multe „focuri“

de Eugen Patriche

3. Alarmă falsă

La Tîrgu-Nou vestea morții lui Ștefan Aldea a produs consternare. Colegii au vorbit excepțional despre el, iar directorul Marcu mi-a ținut o adevărată cuvîntare. Din păcate n-am aflat nimic nou despre ziua dispariției victimei. Aldea plecase acasă ca de obicei și nu se mai întorsese niciodată. Gazda la care locuia mă informă că-l așteptase degeaba cu masa în seara aceea, ceea ce însemna că asasinatul — sau răpirea — fusese săvîrșită pe drum, undeva între muzeu și locuință. Dar unde? În plină stradă, fără ca nimeni să observe?

„Ce prieteni avea Ștefan?“—am întrebat-o pe gazdă. „Cine venea pe la el, de obicei?“. „N-are pe nimeni, Dumnezeu să-l ierte, numai domnișoara...“. „Care domnișoară?“ — întrebai repede. „Ei, acum dacă am făcut-o, am făcut-o, continuă femeia. Domnișoara Anda, dactilografa... L-a așteptat atunci pînă la 11, săraca...“

„Domnișoara Anda“, secretara muzeului, era o ființă plăpîndă, înaltă, cu un păr colorat cam straniu. Fuma bărbătește, aspirînd prelung și tăcea mult, ceea ce putea fi o calitate, dar și o tactică.

— Am auzit că a murit, îmi spuse. Îmi pare rău, era un băiat așa de bun...

Nu era un necrolog prea potrivit. Am privit-o foarte oficial: „Poate nu v-ați uitat bine pe legitimația mea. Sînt de la miliția judiciară. Ștefan Aldea a fost asasinat...“.

Fata înălță ușor din umeri. „A fost asasinat aici...“, adăugai. De data asta ridică ochii uimită. „Sînteți sigur? Atunci trebuie să vă spun ceva“.

— Vă ascult.

În aceeași clipă un strigăt se auzi pe coridor. O femeie alerga, țipînd din toate puterile.

— Ce s-a întîmplat?

— Tablourile, tablourile...

— Ce tablouri, Silvia?, interveni și Anda.

— Tablourile din sala mare! Au dispărut!

— Cum au dispărut? Fugi și anunță-l pe domnu' Marcu... Din fugă îmi explică pripit: tablourile din sala mare sînt mîndria noastră! Două Aman și un Grigorescu autentic...

Urcăm în grabă scara principală, traversînd coridorul de la etaj. Mi se părea că nu mai ajungem. În sfîrșit, ne-am oprit în fața unei uși masive de stejar, gata să ne ciocnim cu directorul Marcu, care sosise în grabă. Intrarăm și fata ne arătă cu mîna spre peretele din stînga:

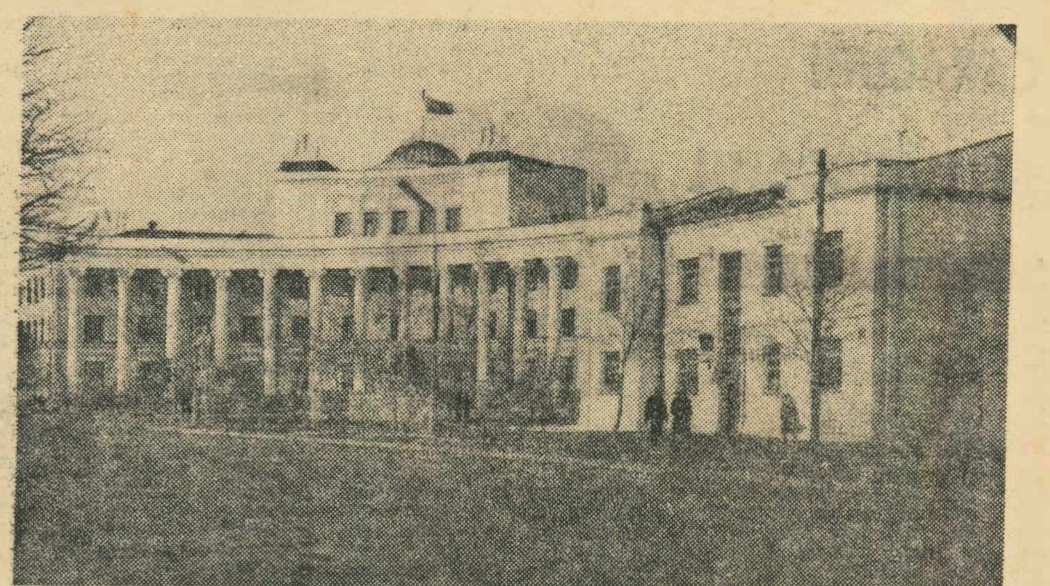
— Acolo!

Mă apropiai din ce în ce mai mult. Credeam că voi găsi un perete gol și cînd colo... tablourile erau la locul lor!

(Va urma)

alma mater XX

ULAN BATOR: UNIVERSITATEA

25 sau 325 de ani?

Manuale de anatomie, de zoologie și botanică de prin 1600... Instrumente chirurgicale străvechi... Opere ale savantului mongol IAMBAIDORJ, datînd din secolul XVII. Le priveam plin de curiozitate în mica bibliotecă din pagoda GANDAN-TEGCILIN. Da, într-adevăr — ni s-a răspuns — ele au aparținut universității budiste, prima școală superioară din istoria Mongoliei. Astfel că rectorul Universității din Ulan Bator, profesor în științe fizico-matematice, vicepreședinte al Institutului de la Dubna, SODNOM, și-a început expunerea sa despre universitatea Mongoliei de azi printr-o scurtă incursiune în trecut:

— „Prin secolul XVII se cunoaște existența unei adevărate universități budiste. Ea reprezenta — cu toată subordonarea față de ierarhia religioasă — un focar spiritual prin facultățile ei de filozofie, istorie, medicină, astrologie, meserii și yoga. Este greu totuși să facem o legătură între aceasta și universitatea noastră nouă, creată în 1942". Vechimea școlii superioare mongoleze — 25 sau 325 de ani — a rămas așadar o dilemă nerezolvată. Ne-a interesat însă mai mult dezvoltarea ei contemporană.

6 facultăți — 2 300 studenți — 200 profesori

Confirmîndu-și calitatea de matematician, interlocutorul notează pe hîrtia din fața sa principalele cifre caracterizînd etapele dezvoltării universității. 1921 — anul revoluției populare — a marcat și începutul luptei pentru cultură, pe care ierarhia socială și religioasă stăpînitoare o claustraseră între zidurile templelor. Lichidarea în cîteva decenii a analfabetismului, crearea și înmulțirea școlilor elementare și medii au fost treptele către universitate. La 5 octombrie 1942 („în toamnă vom sărbători un sfert de secol") 100 de studenți pășesc pe porțile celor trei facultăți: fizico-matematică, medicină umană, zootehnie. De atunci numărul facultăților a crescut la 6 — fizică-matematică, filologie, științe sociale, politehnică și învățămînt seral — separîndu-se totodată de universitate Facultatea de medicină cu 1 000 de studenți, Institutul agronomic cu 1 500 studenți, Institutul de economie cu 1 000 de studenți și Institutul pedagogic cu 2 000 de studenți. Numărul studenților universității a ajuns la 2 300 iar al profesorilor la 200, toți fiind în prezent cadre naționale.

19 specializări — 4 000 de absolvenți

— Specificul universității noastre — continuă prof. SODNOM — este de a reuni ramurile tehnice și cele umaniste. Aceasta are implicații favorabile atît în ceea ce privește procesul de învățămînt cît și activitatea de cercetare științifică. Specializările determinate de nevoile stringente ale economiei și culturii noastre dovedesc strădania de a ține pasul cu cerințele științei moderne. Amintesc în acest sens secțiile facultății politehnice: energetică, termotehnică, mecanică și construcții.

Aflăm în continuare și alte aspecte inedite cum ar fi acela că decanii sînt aleși pe timp de doi ani dintre profesori sau că toți studenții sînt bursieri; cuantumul acestor burse depinde de anul de studiu și rezultatele la învățătură, existînd de asemenea bursele de merit „Suhe Bator" care onorează cinci studenți fruntași ai universității. Peste 600 studenți ai universității locuiesc în cămine.

— Mîndria noastră — ne spune apoi interlocutorul — sînt cei 4 000 de absolvenți care alcătuiesc nucleul noii noastre intelectualități naționale. Multe din cadrele de conducere ale statului și economiei, ale științei, au absolvit cursurile Universității din Ulan Bator: pot să-i amintesc pe RAGCIA, președintele Comitetului planificării de stat, ISTEREN, ministrul învățămîntului, PELJEE, ministrul geologiei sau pe acad. NAȚAGDOR, istoric, profesorul TOIVGOO, specialist în anatomie cu valoroase cercetări în domeniul craniologiei, economistul SEREETER, specialistul în domeniul magnetismului AIUSJAB și alți membri corespondenți ai academiei. Dar mai ales ne mîndrim cu miile de profesori risipiți pe întinderile țării, cu sutele de ingineri, economiști și specialiști care lucrează în noile exploatări miniere, ateliere și fabrici, create la distanțe de sute de kilometri de capitală.

1 900 membri ai U.T.R.M.

Aflăm de asemenea despre contribuția valoroasă pe care organizația de tineret — Uniunea Tineretului Revoluționar Mongol — o dă bunei desfășurări a studiilor și educației studenților prin organizațiile sale din facultăți, care cuprind majoritatea studenților.

Studenta secției de rusă a Facultății de filologie, CIMGHEE, ne relatează despre activitățile organizației: se organizează dezbateri pe teme profesionale, cercuri de limbi străine, care prezintă recitaluri de poezii sau interpretează scurte piese în limba respectivă. Din cei 37 studenți ai secției de rusă din anul IV — 10 sînt fruntași; din anul I n-au avut nici un repetent. Organizația U.T.R.M. este prezentă și în activitățile extrauniversitare; se face mult sport, mai ales volei și baschet (la care echipa lor a cucerit primul loc la întrecerile studențești); se inițiază excursii la muntele Bojod, la cabanele de pe rîul Tola; cu prilejul Zilei studenților mongoli și al începerii cursurilor, mari serbări aduc mărturia bucuriei tineretului de a putea învăța. CIMGHEE a remarcat de altfel că în facultatea ei jumătate sînt studente în timp ce, înainte de revoluție, femeia avea o asemenea situație încît nici nu putea visa să capete măcar știința de carte.

Am dorit să cunoaștem mai bine acest destin al studenților universității care e, poate, cel mai semnificativ aspect al dezvoltării acesteia. BAASANJAB, unul din studenții fruntași ai universității, e un exemplu caracteristic. Părinții săi sînt muncitori; nici ei, nici bunicii n-au învățat la școală; doar după revoluție, ca toți ceilalți, au urmat și ei cursurile de alfabetizare. Astfel că Baasanjab a fost primul din familie care a urmat școala și care, peste puțin timp, va absolvi universitatea. Și-a ales filologia mongolă pentru că încă din copilărie mama l-a învățat să prețuiască minunatele basme și povestiri populare ale acestei străvechi literaturi orale. Și el nu este singurul student al familiei: sora sa e în anul IV la Medicină, iar fratele său, muncitor la căile ferate, urmează liceul seral.

...Din toate, cifre și fapte, declarații și simple confidențe am dobîndit certitudinea acestei **mari bucurii de a învăța** pe care Mongolia populară a dat-o poporului și mai ales tineretului său care, totodată, își înțelege bine responsabilitatea de a folosi la maximum condițiile create pentru a completa cît mai repede și mai bine lipsurile mari pe care țara le resimte încă în formarea specialiștilor și intelectualilor. Rectorul universității ne-a vorbit de asemenea despre ajutorul pe care țările socialiste îl dau Mongoliei în formarea cadrelor și, amintindu-și vizita făcută în România, a subliniat rezultatele remarcabile pe care le-a constatat aci în dezvoltarea școlii superioare și recunoștința pentru buna pregătire asigurată studenților mongoli. Mai tîrziu cu cîteva zile aveam să vizitez una din pagodele orașului în care CIOIGHEN LAMA, fratele hanului stăpînitor al Mongoliei, ceruse să i se înalțe o statuie-portret; în spatele ei se află o altă statuie, de două ori mai mare. Ne-am întrebat: cine oare putea beneficia de o asemenea cinstire în comparație cu atotputernicul stăpînitor? Răspunsul a fost: acesta e BALTAN CIOMBIL, învățătorul hanului. Iar imaginea avea să ni se întipărească în minte pentru totdeauna ca o întruchipare a străvechii tradiții de prețuire a culturii de către acest popor așezat pe meleaguri atît de îndepărtate.

Fred MAHLER

„E L A N"

Ultimele două numere (martie și aprilie) ale lunarului „Elan" surprind un moment important al evoluției sale: o schimbare de format și totodată o primenire a rubricilor. Se adîncește astfel „specializarea" paginilor acestei reviste, care adună între coperțile sale un adevărat caleidoscop de imagini, fapte și date despre viața tinerei generații din R. F. a Germaniei.

Cititorului i se impune înainte de orice formula grafică modernă a revistei: 40 de pagini, format mic, cu un bogat material ilustrativ, paginat cu multă inventivitate și eleganță în același timp; titluri mari, texte culese pe formate specifice rubricilor, vignete distinctive la o pagină sau alta. O concepție dinamică împletind informația, de cele mai multe ori fotografică, cu textele — interviuri, articole și discuții pe cele mai variate teme.

Revista are indiscutabil un caracter predominant cultural, dar, în sensul bun al cuvîntului, nu doar informativ, ci implicînd o dezbatere de conținut, de idei. O prezentare în text și imagini a cunoscutului interpret de muzică ușoară Jean Ferrat este substanțializată printr-o convorbire cu acesta, evidențiind aspecte interesante ale relației dintre politic și estetic. După cum o prezentare a „lorzilor chitariști" — desigur a vestitei formații „The beatles" — prilejuiește o incursiune în lumea „fans"-ilor, cu interesante considerații asupra „mitului vedetei" și a mecanismului său financiar. Cititorilor li se oferă un fragment din opera lui Brecht, un cîntec revoluționar antifranchist spaniol și un altul pe text de Brecht și muzică de Hanns Eisler; numeroase informații culturale în pagina de film, la rubrica de cărți noi sau la cea consacrată discului.

Una din cele mai variate rubrici este cea intitulată „Elan Magazin". Informații din viața universitară se învecinează cu noutăți despre cluburile de tineret, caricaturi reușite sînt urmate de modele de rochii nu mai puțin inspirate.

Totodată revista mărturisește strădunița de a deschide ferestre spre lumea înconjurătoare: o analiză a libertății tînărului șomer, o luare de atitudine împotriva atacurilor poliției față de demonstranții pentru pace în Vietnam, o informație despre un Congres organizat împotriva cercurilor neonaziste sau o prezentare a viitorului festival de la Sofia completează lectura plăcută a unei reviste vibrînd în ritmul tinereții.

F. M.

REVISTE STUDENȚEȘTI

HEBDO MADAR

Între 9—11 mai a făcut o vizită prietenească în țara noastră, tovarășul Cioin Hunjav, secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Revoluționar Mongol și președinte al Uniunii Studenților din Republica Populară Mongolă.

Oaspetele a fost primit de tovarășul Petru Enache, prim secretar al C.C. al U.T.C., cu care a avut o convorbire prietenească. La primire au fost prezenți tovarășii Mircea Angelescu și Vasile Nicolcioiu, secretari ai C.C. al U.T.C.

● După manifestațiile organizate alături de muncitori cu prilejul zilei de 1 Mai, 27 000 studenți din Madrid au aderat la sindicatul democratic. Totodată continuă manifestațiile de protest împotriva arestării unor studenți.

● La Neapole, începînd de la 21 aprilie, studenții au ocupat clădirile universității. Ei își demonstrează astfel împotrivirea față de supraaglomerarea cu studenți a vechilor clădiri universitare.

CARACUDI ȘI HANDBALUL

CRONICA MICROBISTULUI

Te-ai întrebat vreodată, cititorule, cît de greu îi este cronicarului să se așeze miercurea la masa de scris și să aleagă din noianul de fapte petrecute pe terenurile de sport cu 3—4 zile în urmă unul care să te mai intereseze pe tine peste alte 3—4 zile? Săptămîna aceasta mi-a fost mai greu decît oricînd.

Despre ce să fi scris? Despre bucurii? Am avut una singură: cîștigarea campionatului de către baschetbalistele bucureștene. Este, într-adevăr, un motiv de mare satisfacție, mai ales că, după cum se pare, acesta va fi — din nefericire — singurul trofeu al sportului studențesc în anul 1967. Cîndva am criticat însă zdravăn fetele profesorului Dinescu pentru o comportare lamentabilă într-o competiție internațională și am socotit acum că-i mai bine să dau cuvîntul — în altă parte a paginii — unui admirabil „sufletist" de-al lor. Să fi scris despre fotbal? În situația în care Marcu ratează 11 m, timișorenii nu pot trece acasă de o echipă fără patru titulari și fără dorința expresă de a învinge, iar ieșenii nu sînt în stare să înscrie în poarta unei echipe încropită de Dinamo cu ce-a mai găsit prin vestiare — cel mai înțelept este să taci și să aștepți deznodămîntul. Mîine voi fi la Iași — unde voi vedea cum se limpezesc apele...

Iată însă că, din întîmplare, îmi ajunge în casă un număr din „Munca". Și... surpriză! Un presupus coleg de breaslă îmi oferă un subiect. Îi citesc relatarea de la derbiul de handbal feminin: în 10 cuadrați și-au făcut loc 10 greșeli de informare sau logică. Nu le luăm la rînd, ci ne oprim la cîteva: timișorencele „au mizat prea mult pe Moșu... care, fiind sever marcată, n-a putut să-și etaleze multiplele sale calități". Dimpotrivă, antrenorul Chița a mizat prea mult pe Nemetz, Franz și Secheli — componente ale naționalei. Acestea fiind sever marcate, Moșu, care de obicei nu prea merge la gol, a rămas nesupravegheată și, talentată cum e, a înscris — surprinzător! — 3 goluri într-o partidă. Mai departe: „Moșu, Franz, Kaspari, componente ale loturilor republicane..." Inexact! Ultima nu face parte din loturi. Că e încă tînără și că valoarea sa o impune din ce în ce mai mult e altceva, dar încă nu e, ce să-i faci! Iată și ultima afirmație bizară pe care o cităm: „nu este de mirare sau o surpriză faptul că au fost eliminate cu ușurință din Cupa campionilor". Ușurință? Omul nostru — care, după cum se vede, a mers la stadion să facă fotografii, dar i-a dat apoi în gînd ideea să le însoțească și de text — nu e informat. Timișorencele, prea tinere (media de vîrstă 21 de ani) ca să reziste efortului marii competiții și jocurilor la lotul de tineret, au cedat fizic dar... în SEMIFINALE. Ele au eliminat strălucit pe poloneze și pe daneze (acestea din urmă de multe ori finaliste ale C.C.E.). De vreme ce la fotbal, volei feminin sau baschet masculin și feminin echipele noastre părăsesc Cupa campionilor după primele confruntări, eliminarea dramatică a studentelor în semifinale nu poate fi socotită ușurință, oricît de dezinformat ar fi N. Alexandru! Putea să le critice pe studente pentru jocul slab de duminică — așa cum foarte bine au făcut „Informația" și „Sportul". Dar argumentat și în cunoștință de cauză. L-am fi aplaudat. Așa însă ne reamintește de un personaj caragialesc, ce l-ar fi eclipsat, în această manieră de a scrie, dacă pe atunci românii ar fi jucat handbal.

G. MITROI

Cracovia 1967. Dorim campioanelor noastre cît mai multe amintiri din Cupa așilor europeni.

CAMPIOANELE

Duminica trecută, la Tg. Mureș, s-a tras cortina peste ultimul act al campionatului republican de baschet feminin. Echipa *Politehnica București* a obținut din nou frumosul titlu — pentru a doua oară consecutiv și a patra oară în ultimii cinci ani. Dovedindu-se de departe cele mai bine pregătite, campioanele au reușit să încheie acum un bilanț cu totul remarcabil: 22 victorii și numai o înfrîngere — la colegele lor de la Universitatea Cluj, ocupante ale locului secund.

Succesul — de altfel scontat de toată lumea — s-a datorat faptului că antrenorul echipei, prof. C. Dinescu, a știut să îmbine eficient următoarele elemente proprii lotului pe care-l avea la dispoziție: rutina și gîndirea tactică a experimentatelor Viorica Niculescu și Ana Haralambie; viteza, impetuozitatea contraatacurilor și precizia în aruncările din acțiune ale titularelor naționalei — Cornelia Gheorghe, Sanda Dumitrescu, Ecaterina Vogel; puterea de luptă și dorința de afirmare a unor tinere talentate ca Gabriela Ciocan, Anca Demetrescu și Ileana Ghiță (promovate și ele de curînd în lotul reprezentativ).

O dată cu laudele și felicitările binemeritate, campioanele noastre de baschet așteaptă însă din partea forurilor de care depind — Federația de baschet, clubul Politehnica și secțiile de resort din Ministerul Învățămîntului și U.A.S.R. — un sprijin mai mare decît pînă acum, pentru a se putea pregăti cum se cuvine în vederea întîlnirilor internaționale. Iată despre ce este vorba:

1. Asigurarea unui program judicios pentru pregătirea jucătoarelor care nu sînt selecționate în lotul reprezentativ și corelarea pregătirii componentelor naționale pe timpul pauzei dintre campionate (perioada vară-toamnă).

2. Acordarea unei baze de antrenament la ore convenabile, cu cel puțin 8 ore săptămînal de pregătire fizică și tactică.(Anul acesta au existat doar trei ore la sala „Caragiale" după ora 21 și două ore la sala „Politehnica". (Mult prea puțin pentru o echipă campioană, care s-a lovit în repetate rînduri de opoziții la folosirea terenurilor din partea unor formații din categoriile inferioare).

3. Întocmirea unui calendar internațional care să prevadă confruntări cu echipe de valoare și de prestigiu în Europa, atît în țară cît și peste hotare.

Numai astfel considerăm posibilă pregătirea în condiții mai bune a Politehnicii București pentru participarea în Cupa Campionilor Europeni.

Valentin ALBULESCU

După universitarele de atletism

CE N-A VĂZUT BACĂUL!

Sîmbătă și duminică Bacăul a găzduit pe un timp prea ploios finalele campionatelor republicane universitare de atletism pe anul 1967. O primă impresie bună: numărul mare de participanți și omogenitatea valorică a majorității acestora, de unde se vede că au început să se arate roadele activității în noua formă organizatorică a cluburilor studențești. Apoi dispariția decalajului de valoare existent în anii trecuți între atleții bucureșteni și cei din provincie, mai ales la băieți unde „provincia" a cîștigat mai mult de jumătate din titluri.

La reprezentative a dominat din nou I.C.F.-ul — cîștigătoare detașată mai ales în concursul fetelor. Cam mare totuși decalajul în clasamentul general pe echipe, între I.C.F. (654 puncte) și următoarele clasate, Politehnica București (211 puncte) și Politehnica Timișoara (157 puncte). A impresionat plăcut însă faptul că în întrecerea fetelor a doua clasată a fost tînăra echipă a orădencelor. Bună și comportarea studentelor din Iași care, prin reprezentativa Universității, a ocupat locul al treilea. Ca surpriză neplăcută notăm absența de pe primul plan al întrecerii a studentelor din Timișoara, Brașov, Universitatea București și chiar din Cluj (care au cîștigat doar două titluri prin Maria Crețu — o demifondistă talentată. Dar cu o floare...) Sînt centre cu un număr mare de studente, cu posibilități materiale și cu cadre bine pregătite, unde singura explicație a insucceselor o constituie modul defectuos, lipsa de pasiune cu care s-a muncit cu sportivii.

Rezultate de valoare ridicată s-au obținut numai în cîteva probe. La înălțime băieți, Șerban Ioan de la Politehnica București a depășit cu 4 cm. recordul universitar al lui Porumb, obținînd cu 2,08 m și un nou record republican de juniori. V. Suciu (Politehnica Iași) cu 14"4/10 la 110 m. garduri și A. Schneider (Politehnica Timișoara) cu 54"4/10 la 400 m. garduri au egalat recordurile universitare, dar aceste rezultate sînt departe de a fi mulțumitoare, ca și rezultatul lui D. Grama (Universitatea Cluj), care a coborît la 49,0 sec. recordul universitar al probei de 400 m. plat. Mai pline de promisiuni sînt probele de sprint, unde atît la băieți cît și la fete s-au format nucleele de alergători din care se vor ridica performerii de mîine. Nume care promit: D. Grama (Universitatea Cluj), A. Fieraru (I.C.F.), I. Orghidan (I. P. Bacău), la băieți și A. Vitalios (Politehnica București), V. Enescu (I.C.F.), M. Crețu (Medicina Cluj) la fete.

Rezultate submediocre au obținut primii clasați în probele de semifond și fond, greutate, disc și suliță (la băieți), semifond și aruncări (la fete). Și o problemă care, credem, ar trebui să stea mai mult în atenție: valoarea participanților trimiși la o finală (pe vremuri se cerea trecut un barem pentru așa ceva) care în acest an la unele probe a atins extreme îngrijorător de coborîte pentru unele centre universitare. Poate a făcut mai bine Baia Mare că n-a trimis reprezentanți la finală, decît Suceava, Galați, Petroșani, Craiova, Tg. Mureș sau Constanța, ai căror concurenți au participat simbolic, obținînd rezultate pe care le-ar fi putut obține orice om adus de pe stradă. Ne gîndim la banii care au fost (și sînt) cheltuiți cu asemenea elemente lipsite de absolut orice perspectivă. Forurile competente ar trebui să manifeste mai multă exigență în utilizarea fondurilor acordate cluburilor sportive, trăgînd la răspundere pe specialiștii care prezintă asemenea atleți „rebuturi".

Ovidiu PAUN

● Citim în „Contemporanul", sub semnătura cunoscutului telespectator și grav interpret al sportului, T. Mazilu: „Politehnica bucureșteană a comis la Galați un gest de o urîțenie rar întîlnită. Nemulțumiți de hotărîrea arbitrului care dictase împotriva lor o lovitură de la 11 metri, jucătorii au părăsit terenul. S-au supărat." În literatură T. Mazilu nu s-a supărat niciodată cînd arbitrii (citește: criticii!) au dictat împotriva domniei sale... 11 metri. Dimpotrivă. Domnia sa nu a confundat niciodată obiectivitatea cu interesul (cum acuză pe alții), dar nu înțelegem, totuși, cum T. Mazilu, atît de obiectiv, nu știe că în fapt Politehnica București nu a părăsit terenul.

În aceeași pagină citim însă și două „mușatisme" care ne merg la inimă:

...Copilul răsfățat știe tot ce nu trebuie și nu știe nimic din tot ce ar trebui...

...Meritele unora încep de la deces încolo...

● Pentru meciul Steaua-Universitatea Cluj fusese programat inițial un arbitru din... Iași (?!). Clujenii au protestat și arbitrul a fost schimbat la timp. Cererea a fost îndreptățită: oricine își închipuie că pe un moldovean nu l-ar fi lăsat inima să ofere un 11 m unor contracandidați la retrogradare. Ploieșteanul Cursaru a dictat însă și... Mai bine arbitra ieșeanul. Studenții ar fi putut invoca astfel o scuză pentru înfrîngerea penibilă de duminică.

ȘTAFETĂ

● CAMPIONATUL MONDIAL UNIVERSITAR DE HANDBAL se va desfășura în R.F.G. între 4 și 12 ianuarie 1968.

● UNIVERSIADA DE IARNĂ va avea loc, între 21—27 ianuarie 1968, la Innsbruck în Austria. Sînt programate următoarele probe: schi alpin, schi nordic, patinaj artistic (individual și perechi), dans, patinaj viteză și hochei pe gheață.

● O SCRISOARE DIN PARIS aduce în țară impresiile selecționatei universitare de fotbal a Franței, care a efectuat nu de mult un turneu în România. Spicuim: „Jucătorii și conducătorii echipei franceze au revenit în Franța entuziasmați. Ne facem interpretul lor pentru a adresa cele mai sincere mulțumiri, pe care vă rugăm să le comunicați tuturor celor ce-au contribuit la reușita organizatorică a acestui turneu". Semnează: Ministerul tineretului și sportului, Ministerul educației naționale și Asociația sportului școlar și universitar.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef: NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului; acad prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE: EMIL GHIȚULESCU; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE; ADRIAN DOHOTARU — redactor-șef adjunct; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție; FRED MAHLER

Prezentarea artistică: DUMITRU MOLDOVEANU cu colaborarea studenților-arhitecți Radu VINCENZ și Petre MARINESCU. Titluri și vignete: Constantin ZISU. Fotografia: Emil COJOCARU. Corectura: Filofteia ANDREESCU și Minodora LUPU. Paginația: Richard LUCIAN și Gheorghe ȚONE

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția: Str. Brezoianu, 15. Telefon: 14 02 15.